

BÖDÖCS

Tibor

**PRÍMSZÁMOK
HÓESÉSBEN**

HELIKON

BÖDÖCS
Tibor

PRÍMSZÁMOK
HÓESÉSBEN

HELIKON

A kötetet szerkesztette M. Nagy Miklós

Borítóterv © Váraljai Viktória
Borítóillusztrációk © topform84/iStock/Getty Images
és Lilija Albertovna Galejeva/iStock/Getty Images

Copyright © 2023 Bödőcs Tibor
Magyar kiadás © 2023 Helikon Kiadó, Budapest
A Helikon Kiadó a Libri Könyvkiadó Kft. imprintje.

Felelős kiadó M. Nagy Miklós
Felelős szerkesztő M. Nagy Miklós
Olvasószerkesztő Tomka Eszter
Műszaki szerkesztő Rochlitz Vera

ISBN 978 963 620 321 4

www.helikon.hu

Elektronikus változat
eKönyv Magyarország Kft.

www.ekonyv.hu

Készítette Ambrose Montanus

APOKRIFEK

Abból a gyümölcsből

– Miért nem akadályozod meg?

– Mit?

– Hogy egyenek belőle. Még megtehetnéd.

– Már megint kezdted a...

– Na, miért nem?

– Hallani akarom a *Don Giovannit*, ahogy Mozart vezényli a prágai bemutatón, Miles Davist, Ludwig vant. Látni akarom a *Brian életét*. Shakespeare-t. A *La dolce vitát*. Jack Nicholson örületét, Rembrandt szivacsos arcát, Van Gogh nyítt bakancsait, Jordant a levegőben, Messit a gyepen...

– És a keresztényüldözés, az inkvizíció, a dzsihád, a gyarmatosítás, a rabszolgatartás, a karóba húzott parasztok, a jakobinus terror, az üldözött papok, az abuzált ministránsok, a túlnépesedés, a klímaválság, végül az AI lázadása, ahogy lesöpri őket a föld színéről?

– A gyerekek csillogó szeme, a szülők öröme, szerelmek, barátságok születése, a bölcsek, a szépek, a jók. Ahogy Newton rájön, Darwinnak feldereng, Einsteinnek eszébe jut. Ahogy megismerik, ahogy megbocsátják...

– És Auschwitz, a Don-kanyar, a Gulag, Drezda, Hiroshima, Vietnám, Dárfúr, Ruanda, Irak, Srebrenica, Bucsa?

– Addig majd kimegyek a büfébe.

Buddha és a borbély

Leereszkedett egyszer Buddha a hegyekből a nagyvárosba. Már húsz éve nem hagyta el a kolostort. Háromnapnyi, mélázó séta után megállt a borbélmester ajtaja előtt. Bekopogott.

– Zárva vagyunk! – kiáltott ki a borbély.

– Akkor nyissatok ki! – mondta Buddha nyugodtan.

– Jó – mondta a borbély, és kinyitott.

Buddha nem ment be.

Arról, hogy ki mit lát

Látott egyszer Buddha egy vidám gyerektársaságot labdázni.

A gyerekek nem látták Buddhát.

De Te, olvasó, látod most Buddhát, és látod a gyerekeket is.

Buddha és a másik Buddha

Felkereste egyszer Buddha a másik Buddhát. Nem volt otthon. Buddha hazament.

Lement a nap. Feljött a nap.

Ekkor Buddha visszament a másik Buddhához.

Most már ott találta.

A másik beengedte. Leültek. Hallgattak. Három hosszú nap telt el így, és három sötét éjszaka.

Aztán még három nap és még három éjszaka.

Így szólt ekkor az egyik:

– Na, mondjunk már valami szellemes, mégis mély, ugyanakkor egyszerű bölcsességet, mert...

– Nem kell! – mondta a másik.

Nevettek.

Mi a nehéz, mi a könnyű, mi van a végső igazsággal

– A kalapács és a tollpihe ugyanolyan nehezek, legalábbis míg a lábadra nem esnek.

Mondta Buddha. Csak akkor épp nem volt ott senki.

– Télen fontos a kémény – állapította meg.

A közönség vágyik a végső igazságra, a végső igazság nem vágyik közönségre – gondolta még, és felkacagott.

A szél, az észak meg a kulcs

- Miért zavar engem annyira a szél? – kérdezte a tanítvány Buddhát.
 - Mert a szélcsendre gondolsz – mondta Buddha.
 - És miért ilyen elviselhetetlen az élet északon? – faggatta tovább tanítóját.
 - Mert délre vágysz – válaszolta a Mester.
 - És hol van a szerzetesi cellám kulcsa?
 - A zárban nézted már? – kérdezte a Mester.
 - Nem – felelte a tanítvány.
- Ott volt.

Buddha és a tanítvány

Számonkérte egyszer Buddhát a tanítvány:

– Mester, te azt mondtad, ha elég hosszan nézek egy tyúkot, még az is lehet, hogy tigrissé változik. Nem változott. Pedig mióta nézem már!

– Mióta nézed már? – kérdezte Buddha.

A tanítvány megvilágosodott.

Alkony

– Megette a franc az egészet! Cukrom van, májátültetésre várok, elfogyott a sztómazsákom! Három szem olívbogyó és két deci nektár fröccsben elég már nekem estig. Hozz még egy kört, Erzsi! Ambrózia nincs?

– Nincs, csak ropi – mondta Erzsi.

– Chips sincs?

– Nincs.

Köszvénytől feldagadt ifasofőrkezeivel legyintett a világra. Vállán csapzott sas, nadrágján gyanús foltok. Háromezer esztendő volt, nem tudott már meginni naponta tizenhét liter bort. (Nem bírta. Ha előrehajolt, feljött a sava, ha hátradőlt, beállt a dereka.) A villámokat már nem uralta, de a cigijére még nem kellett tüzet kérnie. Régen a szálló verebet, legelő tehenet, szökkenő szarvast, a Hold-krátert is! Nevek nem jutottak eszébe.

– Nekem, kinek egykoron te, a bagolyszemű Pallasz Athéné pattantál ki a fejből!? – szólt oda lányának, aki elcsúszott rúzzsal, bibircsókosan üldögélt a zenegépnél, s gégemikrofonjába dűnnyögte a gépből szökő fáradt slágereket.

Szilvakék lett az ég, leszállt az est. Ki ébren volt, azé volt az éj ezüstje, a hold, reggelig. És ekkor megjelent a söntésben a tehén szemű Héra. Szabadon harangozó tőgyekkel, felmosórongy-frizurával, pongyolára rántott, koszos kabátkában lépkedett befelé a homályba. Jött, hogy hazavigye a villámok urát.

És vitte.

Lengő nárciszok közt botorkáltak otthonuk felé az örökké élők.
Felettük csillagnyájak világítottak régi birodalmukban, a fényes égen. A
Léthe susnyásaiban pihentek el a halhatatlanok. A rózsaujjú hajnal
édes harmata itt talált reájuk.

Vége volt az Aranykornak.

BÖLCSEK

Balasztész (Kr. e. 411 – Kr. e. 359)

Szókratész második szomszédja (sréhen szemben). Közismert trákhergelő és hírhedt datolyatolvaj. Saját korában sikertelen feltaláló. Megjósolta a repülő, a hűtőszekrényt, a tolatóradart és a porszívót, de ez utóbbira kortársai még nem álltak készen: nem tudták elképzelni a kivehető porzsákat. Azt se díjazták, hogy a hódok társadalmának mintájára szervezte volna meg az elképzelt ideális államot. Módszere a híres szomszédéhoz hasonló, de kevésbé hatékony. Utolsó párbeszédét Platón másodunokatestvére, Anaxamüdorixaszáz jegyezte fel, mikor Gargodidász elmesélte neki, amit Szabadásznál hallott Hüttitésztől, akinek Pardalilész mesélte egy lakomán.

Kofa: Jó reggelt, Balasztész!

Balasztész: Mi az, hogy reggel?

Kofa: Kérsz valamit?

Balasztész: Az élet értelméről kérdezd a néma jósokat!

Kofa: Ne tartsuk fel a sort! Kérsz, vagy nem kérsz?

Balasztész: Jobbak-e a jók a rosszaknál? Boldogok-e a bátrak, ha merészek?

Kofa: Takarodjál, Bala, mások vásárolnának! Húzzál innen! És menj már el fürdőbe! Következő!

Balasztész: Au, ne bántsi! Siess inkább segítségemre, a következő a dilemmám: szép-e a rút?

Kofa: Menj innen! Bűzös borz!!

Balasztész: Nevezhetsz így, de akkor is Balasztész maradok! Mert mi a jó? Nem az, ami nem rossz. Se nem rossz, ami nem jó. Ez jó? Au! Két füge miért nem három? Au, au, au! De mi van, ha csak álmodjuk, hogy képzeljük, amitől félünk? Au, jaj! Ne üss! Hiszen létezik-e a létezés létezésénél létezőbb létezés? Jaj, áh, végem, ne! Mi van, ha világunk csupán egy másik világ túlvilága, jaj, au, tedd le azt a botot, hisz...

Így halt meg Balasztész a piacon. Testéből, a város szélén, keselyűk lakmároztak, szörnyű példajaként ama igazságnak, hogy ki sokat gondolkodik, keveset él.

Julius Voinicus
(Kr. u. 7 – Kr. u. 63)

A rá való hivatkozások alapján a legjelentősebb antik gondolkodó. Művéből a 64-es nagy római tűzvész után csak az alábbi töredékek maradtak fenn.

Monumentális politikafilozófiai munkájából (*Állam, erény, pálmafák*) annyi, hogy:

„...és akkor...”

A Római Birodalom történetéről szóló terjedelmes művéből (*Saruszój és ónkupa*) ez:

„...sose... hanem...”

A transzcendenciát célba vevő tengernyi alapvetésből (*Kakukkhad*) ennyi:

„...habár... is...”

France Fromage (1671 –)

Francia sajtfilozófus, szabadgondolkodó. Apja tehenész. Nagyapja tehenész. Dédapja tehenész. Ő nem.

Híres dilemmái:

1. *Meg kell-e változtatni a sajkészítést?*
2. *Meg lehet-e változtatni a sajkészítést?*
3. *Hogyan, mire és mikor változtassuk meg a sajkészítést?*

A sajttudomány alapvonalainak halvány körvonalai című korai alapművében azt állítja, hogy a gondolat anyaga, a történelem célja és eszköze a sajt. (*A sajt összubsztancia, alapprincípium, abszolútum és finom. A sajt hatalom.*) Felveti a kérdést, hogy vajon tud-e a sajt ránk gondolni. Kifejti továbbá, hogy a világ két elemből épül fel: sajtból és nem sajtból. Logikailag bizonyítja, hogy a sajt földön kívüli eredetű. Leszögezi, hogy a tehen a tej oka. A tej a sajt oka. A sajt a sajttorta oka. Alaptételei:

Spagetti lesz ma, tehát sajtot reszelek!

Műveljétek az orrotokat!

A Falatkák egy trappista sajt maradékainak töredékeiből című esszéjében arra keresi a választ, hogy az objektív sajt a finomabb szubjektíve, vagy az elképzelt sajt objektíve?

Mi sem bizonyítja jobban, hogy gondolkodásának tárgya egészséges, hogy még mindig él.

Életműve ellentmondásos. Sokáig széles körben ünnepelték, de például '68-ban túróval dobálták meg a Sorbonne-on a lázadó diákok. Hónapokig tartó vitába keveredett a kor kiemelkedő vajgondolkodójával, Marcel Boerr-rel. A vita később *Sajtetika és vajtaktika* címmel tizenhét kötetben jelent meg. A tejesek azt követelték tőle, ismerje be, hogy a sajt is tej, csak más formában. Ebből született a *Sajt is tej, hetvenhárom apró különbséggel* című, nehezen besorolható műve. Leghíresebb felvetései, melyekkel örökre megváltoztatta a sajtról való elképzeléseinket, a következők:

Tudunk-e a legfinomabb sajtnál finomabbat elképzelni? Egy gramm sajt tényleg nem kevesebb egy kiló sajtnál, ahogy egyszer egy nagykereskedő állította a viszonteladóinak? Van-e sajt a frigóban, míg nem nyitjuk ki az ajtaját? A tapasztalat előtt is büdös-e a sajt, vagy a bűz csak a posteriori. Azonos-e a sajt szelleme a szagával? És mi van a tejföllel?

Követői sajtépületeket emelnek a tiszteletére világszerte. Minden évben számos sajtszobor készül róla, főleg Dél-Amerikában, de Ázsiában is hatalmas kultusza van: Szingapúrban rendszeresen rendeznek sajtemelő-, sajtevő- és forrósaftbanfutó-versenyeket. Rengeteg sajtkrimit írtak már svédül. Sajtpszichodráma-csoportok alakultak, sőt megszülettek az első sajtmetál-albumok is.

A legfrissebb hírek szerint Elon Musk egérjelmezben jelent meg egy sajtótájékoztatón, ahol bejelentette, hogy megvette a világ összes tehenét. Azt ígéri, 2026-ig sajtótálat juttat a Marsra.

Thomas Smile (1777–1801)

A Nagy Optimista Angol. Mikor kivették a lépét, állítólag csak annyit mondott derűsen, *untam már, nem baj*. Mikor villám csapott a házába, ezt rötyögte, *sötét volt a padlástér, így jobb!* Fájós fogát nem tudták kihúzni, mert nem fértek hozzá a mosolyától. Egyszer, mikor megmutattak neki egy halottasházat, huszonegy napig tartó röhögőgörcsöt kapott. Az anyja temetését végigtáncolta. Kevés követője vidám ünnepség keretében szokott megemlékezni a lovaskocsi-szerencsétlenségről, mely korai halálát okozta. Művet nem hagyott hátra: *úgysem olvasnátok el*, mondta mindig pukkadozva.

Ferdinand Nietzsche (1844–1903)

Friedrich Nietzsche eltitkolt, egypetjű ikeröccse. „Két perccel és sok száz évvel fiatalabb nálam” – mondta róla a híres testvér. Míg bátyja gondolkodott, őt kiküldték a kertbe, hogy ne zavarja a szellemóriást. Itt alkotta meg a *Hogyan filozofáljunk gereblyével?* rendszerét.

A kertészet velem kezdődik, és velem ér véget. Nekem kellett jönnöm felásni a kertfilozófia ugarját. Túl vagyok rég a jó trágyán és a rossz szénán, magról nevelek harcias tököt!

A nőt ne engedd a sóskához!

Ne bánd, ha rossz helyre ültetted a ribizlit, mostantól az a jó hely! Ha leszded éretlenül, edd meg! Nem tudod visszatenni a bokorra.

Csak az elfáradt, legyöngült, hanyatló morál visz rá valakit, hogy a boltban vegyen petrezselymet. A bűnbánat nem öli meg a meztelen csigát. Te ölöd meg.

Legyen a természet a cseléded! Nem lehet demokratikusan nyírni a szőlőt, nem lehet megszavaztatni a barackokat, hogy melyik permetszert válasszuk. Sikerült embernek a káposztája is sikerült.

Ültess bármit, nem morál fog kinőni! Répa kell a húslevesbe, irgalom nem.

Nincs nagy élet féregirtás nélkül. Ész nem érti, szem nem látja, de a rovarirtó megöli, mi az? Levéltetű!

Ne sajnáld a gazt! A gaz se sajnál téged.

Ha valaki metafizikával, teológiával, ontológiával tör be a kertembe, megdobálom cukkinivel.

Az álmorál hőse, ki minden uborkában az édenkert kígyóját rettegi: a keresztény!

Trágyázz úgy, mintha létezne Isten, és te lennél az!

Karx Marl
(1883–1949)

Német származású angol-francia-olasz evolúcióbiológus-etológus-dominikánus szerzetes-papagájkutató-strandpszichiáter-szabadúszó trágyafelismerés-tanácsadó. Tanított Berlin, London, Prága egyetemein, és Kemendollárban az osztatlan elemi iskolában. Negyvenhárom évesen jött rá, hogy hangya, amiért az akadémikus körökből kiátkozták. A föld alá költözött, teljes elszigeteltségben alkotta meg *A hangyizmus elméletét*, és írta meg a *Hangyista kiáltványt*. Nagy küzdelem volt ez. Többször kíséreltek meg ellene sütőporos merényletet, papucsockal ütötték, lángszóróval kergették, de újra és újra felbukkant, nem tudták megakadályozni, hogy kifejtse teóriáját.

Hangyista kiáltvány

Dögszag járja be a flórát és faunát, a dolgozók tetemeinek bűze.

Minden eddigi boly története a hierarchikus társadalom története volt, melyben a herék és a királynő szent hajszára szövetkeztek a dolgozók ellen. Hol nyílt, hol palástolt harcot vívtak ellenünk.

Itt, most, a legkülönbözőbb bolyok dolgozóinak nevében összegyűltünk a réten, és az alábbi kiáltványt tesszük közzé.

A szárazföldi biomassa ötöde: hangya! Mi, hangyisták, úgy döntöttünk, az újratermelést megszakítva kiszállunk a biológiai

szükségszerűség logikájából. Az állati elidegenedés felismerése meggyújtotta a forradalmi képzeletet, melyet immár semmi és senki el nem olthat.

Az éjszakában hangyafarkasok lesnek ránk. A harcias, viharos, kompromisszumokkal nem tarkított, teljes felfordulás az egyetlen megoldás. Ne feledjétek, az evolúció nem szüntette meg a bolylogikát, csak újabb és újabb királynőket ültetett a nyakunkba.

Aki kiflimorzsát cipel, nem eszik, aki kiflimorzsát eszik, nem cipeli.

Egy esélyünk maradt. A kaszt nélküli hangyatársadalom létrehozása. Békés úton ez nem érhető el, csak zsarnoki beavatkozások útján történhet. Valóban ezt akarjuk.

Fáraó, vitéz, vörös, fekete, levélvágó, szövő, szultán, kormos, sárkány, mézesbödön, közönséges martalóc, piros torú, sárga betyár, satnya gyepi és szívhangyák: egyesüljete!

Kovács Gyula Imre
(1891–1967)

Vasutas vándorprédikátor, méhész, hobbimatematikus, ruhacsipeszügynök, hörcsögidomár, amatőr bábszínész, füttyművész és labdazsonglőr. Nem tanított számos külföldi egyetemen. Nem fordították le százhuszonhét nyelvre. Soha nem kacérkodott a bolsevizmussal, ezért nem is kellett megtagadnia azt. Legfontosabb konklúzióját 1956 júliusában vonta le egy pályakezdő bakter kollégának, a resti előtt, záróra tájt, a biciklitárolónál, Zalaszentivánon:

Mielőtt azt állítanád, hogy egy város összes utcája húgyszagú, győződj meg róla, nem te vagy-e behugyozva, Rezsőkém!

John Everything
(*The Big Chameleon*)
(1915–2005)

Svájci születésű szerbhorvát-román-angol-lengyel szociopolitiko-filozófus, aki többnyire Hollandiában működött, vagy máshol.

Első korszakában a racionalizmusban legmesszebb jutó elmét tisztelték benne. Ő volt az, aki megpróbált fát vágni észérvekkel Krakó főterén.

Második alkotói periódusában a *memento morit* hirdette (*Haláltánc, lekérés nincs, 476 old.*). Ekkoriban koporsóban aludt. Éjszakánként felkereste ismerőseit, erősen boros állapotban, csak azért, hogy figyelmeztesse őket halálukra. Később már nemcsak ismerőseit figyelmeztette, hanem minden házat felzörgetett éjnek évadján. Ezért többször majdnem halálra verték. Az is előfordult, hogy óvodásballagásokat zavart meg, hogy tisztázza a jelenlévők előtt, *hamarosan mindennek vége, megyünk a föld alá szépen sorban!*

Emellett jutott ideje a Nagy Nyelv pesszimizmus kidolgozására is. A nyelv teljesen alkalmatlan az emberi kommunikációra, állította. Ezért ő üres lapokat adott ki. Első műve e tárgyban a 456 üres oldalt tartalmazó *A világ mint étvágy és baszdüh*, a második, a *Tojánhéj és talicska*, már egy hosszabb, 987 üres oldalas állásfoglalás az alapállítás mellett.

Az ember, aki azt gondolta, hogy önmaga a végső összegzés 6714 elgondolkoztató, hófehér oldalon.

Igaz, hogy csak két hónapig tartott, 1943 márciusa és májusa között, de nem lehet kihagyni életrajzából a náciszimpatizáns periódust sem. Nem elég, hogy szimpatizált a nemzetiszocialista mozgalommal, de egyenesen kevesellte a nézeteik radikalitását. A háború után felülbírált korábbi álláspontját. „Egy ekkora szellemnek meg kell bocsátani a pár millió áldozatot követelő rezsimmel való kollaborációt”, mondták róla tudományos körökben. A náci korszakot a zsidó misztika iránti szenvedélyes érdeklődés követte, majd az arab mesék struktúráját elemezte nagy erővel angolszász campusokon. Később kommunista lett. Azt vetette fel az első gyűlésen, amin részt vett, hogy az egész mozgalom használja ugyanazt a fogkefét, vagy oszlassák fel önmagukat. Nem volt jó ötlet. Leghíresebb műve ebből az időből, ami miatt kizárták a pártból, a *Miért nem akarnak a kommunisták kommunizmust?*

Időskorára egyedül maradt. Bevételei megcsappantak. Ekkoriban kezdett taxizni Budapesten. Az éjszakai fuvarok közben jött rá, hogy *az a baj a világgal, hogy túl sok a körforgalom. Minek ennyi?* Aztán felállította a *Régen se volt téli gumi-tételt.* Felhelyezte a filozófiatörténet problématérképére, hogy elege van a fekvőrendőrökből, és hogy *lassan már minden utca egyirányú, és a fasznak kell átnevezni mindent.* Fontosnak tartotta kifejtetni minden utasának, hogy *gyerekkorunkban nem volt légszák, valamint hogy bontóból érdemes alkatrészt beszerezni, és hogy ott kell állni a szerelő mögött, ha nem akarod, hogy átbasszon.*

A taxi mellett másodállásban fociedzősködött is a megye kettőben. Jelentősebb gondolatai ebből a korszakból: a *Micsi?*, a *Ne oda!*, a *Baszd meg, Petike!* és a *Mire vársz, Gerike?*.

Az edzősködés után borászkodásba kezdett. Ekkoriban azzal teltek az estéi, hogy minden valaha létezett bölcselőbe belekötött. Minden görögöt *homokos bakkecskének* titulált, Kantot *königsbergi kategorikus seggfejikusznak*, Lukácsot *bolsi polgárféreg mamakedvencének* nevezte. Schopenhaueréről annyit dörmögött a diófa alatt, hogy *az is csak egy búvalbaszott fritz*. Ha nagyon felöntött a garatra, megpróbálta összeilleszteni a skolasztikát, a kvantumfizikát és a rögbi szabályait egyetlen egységes rendszerbe. (Nem sikerült.)

Utolsó nagyinterjújában megkérdezték tőle, mire jött rá számtalan fordulata, töprengései, munkás élete során. Líraian így összegzett:

„Semmi. Itt ülök, mindent átgondoltam, elolvastam, körüljártam, megrágtam és kiköptem, de nem tudom, hogy mi volt előbb, és hogy ki lesz a következő.

Nem tudom, hogy hol van Huculföld, és milyenek Burkina Faso éji zajai.

Nem tudom, hogy mi az az alapkamat, mennyi ma a hordónkénti olaj ára, és nem tudok egyetlen bolgár aratóéneket sem.

Nem tudom, mi a siker receptje, honnan fúj a szél, hogyan lesz a homokból tükör, és nem tudom, hogy megszáradt-e már.

Nem tudom, hogy kik irányítják, hogy kiknek az érdeke, hogy mire jó ez, hogy miért kell ezt.

Nem tudom, hogy miért ilyen az ember, hogy vége lesz-e, hogy mióta tart, hogy meddig mehet ez így, hogy mire készülnek, hogy mi lesz ebből.

Hogy különben mit csinálok.

Hogy hol lakik a boldogság.

Hogy mi az első emlékem.

Hogy mi lesz az utolsó mondatom.

Hogy mi értelme.

Hogy miért ne.

Nem tudom.”

Akkor érdemes volt? – kérdezték tőle.

„Nem tudom.”

Élete végére a kételkedés legmagasabb csúcsaira jutott el. Határozottan állította, hogy nem látjuk, amit látunk. Komoly égési sérüléseket szenvedett, mikor azt bizonygatta: ne vegyük készpénznek, hogy a tűz meleg! A Nagy Kételkedő végül a Gravitációtagadók Klubjának elnöke lett. Halálát is ez okozta, mikor úgy döntött, új közösségét vezetve átsétál a Grand Canyon fölött.

MŰVÉSZETI BAGATELLEK

Estélyi Márta

Estélyi Márta, népszerű énekesnőnk, a Dödölle és Tangó Fesztiválon búcsúzkodik vendéglátóitól. Berakja a csomagtartóba a tálcára halmozott húsokat, sütiket, ajándék bort, bonbont, a település címerét formázó mézeskalácsot. A helyi művésznő strucctojásokból készített lámpáját is elhelyezi óvatosan a fellépőruhák halmára, beszáll és indít. Indítana. Nem indul. Ez nem az ő kocsija. Az szervizben van. Ez a férjéé.

Letiltott, vagy faszom baja van? Hívja a férjet.

– Baba, nem indul. Próbálok. Bazdmeg. De nem. Nem mozdul. Mi? Itt a kulcs. Odateszem. Semmi. Ja, alá? Jó. Elindult! Alszik? Oké! Megyek. Pussz!

A hírnév arcára száradt algacsapatával, visszapillantóján Swarovski kristályból készült, egyedi rózsafüzért hintáztatva útjára indul. Az ugrálóvárból még kihallatszik a zshivaj, apukák egyensúlyoznak előtte gyerekzsokéikkal nyakukban. Lépésben halad. A Szinkronúszó Színjatszó Kör és a Háztetőn Szteppelő Polgárőr Egyesület tagjai mögött araszol. (Jó kis műsor volt.) Aztán végre kikanyarodik az Ifjabb Pincér János művház udvaráról, és máris a hét perce kikerült klipjére érkező kommenteket csekkolja.

„Imádás.” Oké. „Legjobb!” Oké. „Maradj mindig ilyen!”, „Isten áldd meg a magyart! Hatalmas respect.” „Minden percét élveztem.” „Holnap béltükrözésre megyek, de ez most feldobott.” Na azért!

Aztán megérkeznek a trollok is. „Kevesebbet kéne inni, vagy több időt szánni a fotózásra, te tehén!”, „Nagy rajongód vagyok, de ez most nem.” Mi van? Meg hogy „Tadzsik Barbie, hogy nézel már ki?!”

„Akkor álljál ki te, hányan lennének rád kíváncsiak (*halkan siklik a Bentley Flying Spur mind a hatszázharminc lova*), a kurva anyád, te sivár életű, névtelen senki, megnyertem az *Aranytorkot*, te hol voltál akkor, apám kezét levitte az esztergagép, tizenhat éves korom óta dolgozom, vendéglátóban kezdtem, mindenki kérdezi, hogy tudom ilyen higgadtan kezelni az ilyen senkiházi senkiket, hát így, faszkalap, az embereknek sokat jelent, amit csinálok, te meg csak írogassál, gyökér, én a párbeszédben hiszek, mindenki mondja el a véleményét, nincs is ezzel semmi baj, csak a stílus maga az ember, tudod, pöcsfejű, bunkó fasz (*a hatliteres, tizenkét hengeres, duplavé tizenkettes motor mind a nyolcszáz nyútonmétere tudja a dolgát*), ezer kommentből van öt ilyen, és akkor mi van, álnéven görénykedsz, nem is létezel, menj el orvoshoz, saját magaddal van bajod. Ki vagy te??”

Hiába jön sokkal több olyan, hogy „ne törődj a támadásokkal!”, „imádunk. Mikor jössz Győrbe?”, „szellemi eledel vagy!”, „láttalak az Aldiban, gyönyörű vagy, csak miért morcos?”. Meg hogy „nemzeti kincs vagy, rád alszom el”, „te segítesz elviselni kettes típusú cukorbetegségemet”, ezeket fel sem fogja, csak a negatív hozzászólások visszhangoznak benne. (*A kábé egy nőstényelefánt-súlyú csoda kézzel polírozott keréktárcsái vidáman pörögnek, mintha nem is tudnának arról, hogy létezik Rolls-Royce is a világon.*) A trollok nem pihennek: „leiratkoztam”, „hagyd abba, nem áll jól!” „régem szerettelek, eladtad magadat, látom, van az a pénz”, „menjél el kapálni!”.

„...nem érdekeltek, senkik, prolik, mit tudtok ti a megéléseimről, folyamatosan kapom az ívet, de megyek előre, nem tudok végigmenni az utcán, mindenhol megállítanak, rengeteg szeretetet kapok, leszarlak benneteket magasról, akkor ti hallgassátok a Pecsénye Barbit és népi zenekarát, azt, hogy hogy élem én meg az életemet belülről, azt megírtam a dalaimban, jó ügyek mellé álltam oda, én a jelenben élek, nem fogok válaszolni, trollokat nem etetünk *(az izlandi bikabőr ülésen jólesik az utazás, ez a kompromisszummentes luxus kevesek öröme, tizennégy litert eszik, de ki számolja)*, és ott a férjem, aki mindenben támogat, nem két én vagyunk, hanem egy nagy Mi, társak és szövetségeseink, és folyamatosan dolgozunk a kapcsolatunkon, igen, voltak hullámvölgyeink, de ha én hazamegyek, az nekem egy oázis a háborgó tengeren, a legfontosabb a bizalom, a hűség és hogy legyen erőnk megbocsátani a másik botlásait, csak nekem is van igazságérzetem, amit elértem, azt én értem el, kell egy nagy adag szerencse is, persze, hogy szopnátok ki a fa...” Feltűnik váratlanul, méltóságos, mélytengeri nyugalomban egy kivilágítatlan kombájn. „Baszatlan pics...”, pillant még egy utolsót a kijelzőre, felnéz, elrántja a kormányt. Csúszik az autó. Csattan a fán. Kirepül. Felnyársalja egy ág. Szörnyethal. Túsarkúja egy távoli faágon...

„Első!” (speedygonzales) „Dalaid örökké velünk maradnak, nyugodj békében, Királylány!” (lelkes rajongó) „Azt mondják, elaludt a volánnál. ÚJABB OLTÁSPÁRTI TÁVOZOTT. Talán ideje lenne elgondolkodni!! ESETLEG!” (Himmlerboy88)

Lehull a lepel

Az impresszárió aggódva nézi. Próbálta megakadályozni. Hiába. Nem szabadott volna. Ilyen állapotban. Ragaszkodott hozzá. Nem lehetett visszatartani.

Ott babrál. Szerencsétlenkedik. Mit csinál? Saját magát fogja leleplezni.

Józanul évtizedek óta nem lépett színpadra. Nem tűnt fel senkinek. Magabiztosabb volt. Aztán csak épphogy üzembiztos, mióta élete párja, „bájos segítője” elhagyta, meglépett... a fakírral?!

Baj van.

Nem találja a pénzérmét a füle mögött. Hurrogás. Nem jön elő a nyuszi a cylinderből. Füttyülnek.

Elsápad. Homlokát jeges veríték lepi.

Atyaég. Öklendezik.

Tátott szájából potyogni kezd... először két terc, majd egy póker, végül a Royal flush!!

Taps.

Több mint katarzis

Két hétig volt nálam. Egy barátnőm ajánlotta. Most a neve nem ugrik be hirtelen, de tényleg jó meg érdekes, elég kemény, nem vidám, sötét világa van. Nekem ezek általában nem jönnek be, de ez bejött.

Rengeteg viszkít ivott, bömböltette a zenét, vagy meccset nézett, cigizett, üvöltözött, énekelt, imádkozott, sírt. Olyan is volt, hogy az erkélyről lövöldözött, de senkit sem talált el. Több pisztolya is van. Nem tudom, hogy van-e engedélye, gondolom, van. Tök izgi.

Előfordult, hogy tiszta erőből futott fejjel a falnak. Egyszer az ereit is felvágta. Négyezer voltak kint a rendőrök. Az alattunk lakók hívták ránk őket. Nem tettem panaszt. Ilyenek a művészek, nem?

A mélypontokon mindig a halálról beszélt. Vagyis hát, az öngyilkosságról. Nem kell félni a túlparttól, mondta. Hamletet emlegette. Camus-t. Nem mindent értettem, de érdekes volt. Másnap nem is emlékezett rá.

Aztán úgy kétnaponként írt egy verset, előadta egy szál gitárral, aztán napokig aludt. Hogy mennyire jók ezek a versek, azt majd az idő dönti el. Kicsit szomorúak, de nekem tetszenek.

Meg kell említenem, mert hozzátartozik az igazsághoz, hogy két berúgás között kicserélt egy csaptelepet, megszerelte a hajszárítót, vírustalanította a gépemet! Ki gondolná egy ilyen bohémról, nem?

Mikor visszavittem, megnézték, hogy nem szakadt-e el. (Jó, elszakadt, mikor a hamutartóval dekázott fejjel, de összevarrták a balesetin. A tetoválás meg már rajta volt, mikor elhoztam.)

Most egy csendes receptkönyvíró van nálam már egy hónapja.
Egész nap zabálok, menyeien főz, amit csak megkívánok...

Nos, igen, kettő helyett eszem.

Nekem mindegy, hogy fiú lesz vagy kislány.

Art Bistro and More

A régi *Hurkagyurka* helyén, a *food is the new rock and rollt követő food is the new art, culture and civilisation* jegyében nyílt meg az *Art Bistro and More* a Király utca végén. (Vagy elején? Honnét kezdődik a számozás? Nem nézek utána.)

A gasztróreneszánsz hullámai magasra csapnak, jó alibi ez az apropóra és a *casus bellire* (2 in 1, de *cui prodest?*), mi meg nem is nagyon szkandereznénk itten a *Zeitgeisttel* (Lásd: a kor ütőere, mélyfúrások a valóságban, aka korszellem és a többi, tattara, tattara).

Azért azt kedvtelve tudjuk elképzelni, ahogy a Tőke központi bizottsága egy összeesküvés-elméletben (elméletben) összeül, és eldönti, mivel pörgeti tovább a kapitalizmus visszafordíthatatlan kerekét.

Hülye vicc, de állítólag tényleg volt egy pezsgőfajta a 90-es évek elején, amelynek felelős felbontását Kölcsey Ferenc arcképével reklámozták (volna?). Ezúton is elhatárolódunk, csatlakozunk, de különvéleményt jelentünk be, a tévedés jogát fenntartva, de *ceterum censeo*, naná!

Porhüvelyünket felküzdjük hát a csermelyléptű idő csigalépcsein (lift nincs), az értelemig és tovább. Felmene kis stábunk a gasztrócsúcsok *non plus ultrájának sine qua nonjára*, és innét küldi jelentését a röghazába, a szélrózsa minden irányába, Kárpát-medence-szerte, mérőónunkat leengedve a' izébe.

Art Bistro. Cool. Hosszan lamentálunk, mivel is induljunk el a tesztelés széles szupersztrádájának serpentinjeinek mókuskerekén.

A pincér készségesen előadja az étkekben lakozó truváj aranymetszett csimborasszóját. És ha már így bájdövéjileg és ondiádörhendi értelemben belemelegedett, és mintegy átbrékingelt a másik oldalra („szrú”), a piederstálon is túl, megkérjük, hogy a szocreál zsíros deszkát és a késő gótikus malacfülporc-salátát is helyezze figyelmünk homlokterébe kvázi és nota bene, majd játssza el nekünk azon a zöldségmandolinon, ha már elővette, részünkre számunkra (sic!), mintha éLNÁNK (humor), az akadémiasságot kerülve, a jó értelemben vett eklekticizmussal fűszerezett (vicc) séf ajánlatát, ha már.

Van itten minden. Hexameterekre vágott kecskepörkölt párolt szofoklészben, mitologikus utalásokkal tűzdelt kacsacomball. Paszta fríz, kubista vérpudingon. Romantikuszlélek-flambír zsenikultuszgombócokkal. Elkurvult, szimbolista borz abszintba fojtva, Párizs környéki burgonyacsónakban. És így tovább.

Választunk. Végül. Nem könnyű. Nehéz.

A tolsztojleves háromszász versztányiról érkezik, nyakig érő hóban hozta a trojka a pincért (elmondása szerint). Többször elakadt, a társadalom beteg, mondja, Isten hogyan tűrheti ezt? A jobbágyot ütik, aprítják, a nőt elnyomják. Nincsenek új eszmék, új ideálok, késnek a tettek. Nagy-nagy katasztrófa fog elkövetkezni, ha ez így megyen tovább. Igen, jól sajdítják, így megyen. Tovább.

A következő fogás, a pihentető, nemtúrós posztmodern: kaja helyett magyarázkodást kapunk: hogy miért nincs a tényéron semmi.

Ahogy egyre morzsoljuk az este homokóráját az idő vasfogán, pad alatt a szarva közt a tőgyit, jön a zsíros haiku munkásőrízű krumplis tésztában.

Főétel. Avantgarde bőségtál négy személyre. Mártonnapi szürrealizmus esernyős babbal, varrógévelt lúdgégével. Telefonfülke pankómorzzában. Prímszámok hóesésben. Zsebórával töltött bárányfej. Nem mellesleg két absztrakt paprikapötty spenótnégyzetten, pékné módra.

A pointilista mákszemcapriccióval zárjuk az estét, oszt jó reggelt.

A pincér, kötelességből, megkérdezi, hogy milyen volt, mindennel meg voltunk-e elégedve. Mi meg a tények zsoldosai volnánk, úgyhogy őszintén bevalljuk: volt itt minden, jól szórakoztunk, parádés az étlap, csak a kaja volt kurva szar. Nem tudja véletlenül, a gyrosos nyitva van még ilyenkor, ott a sarkon?

Pablo katonái

Laktanyaudvar. Tizenkét kommandós áll vigyázzban a nyerssztékszín arcú kiképzőtiszt előtt.

Hölgyeim!

Én Esztétika Ármin őrmester vagyok, de úgyis meg fognak ismerni, ezt garantálom!

Talán már hallottak rólam és a napalmos *Avignoni kisasszonyok*-vadászatomról. Igen, igen, az is én voltam. Látják ezt a sebhelyet itt? A *Guernicát* hoztuk el Madridból, zárótűzben, nem volt könnyű séta! Tudják, miért van üvegből az egyik szemem? Kitépte egy teremőr néni, aki a „kék korszak”-ból rejtegetett jó pár ritkaságot egy eldugott pincében Nancyban! Nekem Pablo az Isten, nem hagyhattam. És mielőtt megkérdeznék, miért nincs bal kezem: levágta a Mester *Kecske szobrának* szarva, miután lopva a távot, parázsló cigarettánkat tenyerünkbe rejtve, laposkúszásban közelítettük meg a málagai géniusz időszaki kiállítását Szentpéterváron.

Mint tudják, szükségem van pár fickóra. Egy dolgunk lesz, és az lesz a dolgunk, nem más! Az a dolog a miénk lesz!

Mi a Kurátorok vagyunk, nem egy hímzőegylet! Az ember azért van a Földön, hogy a szépséget keresse. Ezt a háborút nem nyersanyagokért, nem földekért vívjuk: a szépségért, Pablóért!

Értem?

Ha kell, pocsolyákból iszunk.

Ha kell, pocsolyákban fürdünk.

Ha kell, pocsolyákból főzünk.

Minden trükközni próbáló magángyűjtő a tarkóján fogja érezni a leheletünket a hátországtól a frontig!

Érezni fogják fegyvereink erejét.

Érezni fogják csizmáink keménységét.

Nem érdekelnek a hamisítványok.

Nem érdekelnek az epigonok.

Nem érdekel, hogy a Salvador-különítmény hol tart.

Egy dolgot akarok, és azt a dolgot nagyon akarom. Pablo összes művét, nemcsak a vásznakat, hanem a szobrokat, a kerámiákat, a kollázsokat, az installációkat, mindet látni akarom és látni fogom, mert látnom kell! Mind! Az! Enyém! Lesz!

Akarom, hogy önök is úgy akarják, ahogy én akarom.

Nem szedünk túszoikat!

Aki összekeveri Pablót Braque-kal, azt ott helyben likvidálom!

Világos?

Nos! Aki nem ért egyet a spanyol zseni ecsetkezelésével vagy a témaválasztásával, most még leléphet, akkor ez nem az ő háborúja.

Igen?

Remegő hangú újonc lép ki a sorból. Arca lángba borul, bakancsa orrát nézi lesütött szemmel, zavartan egy kavicsot rugdos, egyenruhája szélét gyűrögeti. A többiek komoly haptákban merednek a távolba. A katona így szól:

Én ezt nem akarom, uram. Ilyet én is tudok, ilyen, ilyen, ilyen hülye gyerekes krikszkrakszokat, már, már bocsánat. Így, így nem néz ki

senki. Ez egy, ez egy blöff...

(A tiszt fejbe lövi a barbárt.)

Szeretne szólni még valaki? Tessék? Csak nem a lineáris perspektíváról sutyorgunk itt? Hogy mit? Mi? Nem? Na azért!

Van esetleg önök között olyan, aki nem tudja felsorolni Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Ruiz y Picasso műveit kronológiai sorrendben?

Senki!

Köszönöm!

Végeztem.

Lelépni!

Mozgó Nézőtér

Kis falu. Egy szürke szerda. Ezen a héten ide utazott a Mozgó Nézőtér. Minden héten máshol tekintenek meg egy-egy valós színházi élményt a fővárosi kultúrabarátok.

Ott jártunk.

Egész kényelmes nézőteret ácsoltak az esemény szervezői. A büfé belvárosi színvonal (noch dazu az árai is). A nézők lelkesek.

A valóság nagyvadjainak megzavarása nélkül helyezkedünk el. Várunk. Pontos kezdés.

A helyszín a Béke utca 13. előtti buszmegálló. A díszlet kietlen, vigasztalan, jelzésszerű. Az örök várakozás univerzális tere.

4:17

Hajnal. A pék és egy kórházi ápoló. A két szereplő meggyőző, egyből magukkal ragadják a nézőt. A korai órán kaurismäkis minimalizmussal üldögélnek. Nem véletlen a filmes párhuzam. Apró gesztusokkal operáló, filmszerű játékot kapunk.

– Köd.

– Az.

– Tisztul majd.

– Tisztul.

Becketti.

A polgári semmitmondásnak nyoma sincs: nem akarnak, hanem mondanak valamit, kerülve a traumaipart, a nyomorpornót. Nem

dobnak alamizsnát a pusztulásbiznisz tunkolni vágyó, kandi tekinteteinek. Végig húek az antropológiai realitáshoz. Aztán megérkezik a poros, prűszkölő 4:17-es, szmogos sóhajjal megáll, és viszi őket a „rögvalóság” mélyére.

Mindnyáján ismerjük ezeket a szereplőket, „a szív atlétáit”. Találkoztunk már velük. Őket látjuk, ha jól meggondoljuk, mikor tükörbe tekintünk, akkor is.

A változásaival is változatlan maradó, örök és sose volt, mindig megszűnő és újra élő K-Európa ez itt.

5:29

(Egyszer a híres orosz rendező arról értekezett nekem egy francia kisvárosban, éjféltajt, hogy Csehov egy olyan bokszmeccs, ahol a két öklöző arról panaszkodik, hogy nincsen kesztyűjük, meg egyébként is, régen jobb volt a lábtechnikájuk, Brechtnél pedig nemcsak egymást ütik a versenyzők, hanem a nézőket is. Erre a helyzetre persze egyik sem igazán érvényes, csak úgy eszembe jutott.)

Nem derül ki, milyen, de valamilyen műhelybe vagy gyárba (van még ilyen?) indul egy olajos overallos, sokszor átvert, kismimmizett melós. Fojtott tűz és nyugtalanság munkál a szerep mély tárnáiban. Szebb napokat látott Surda-kalapja gonoszabb korokat idéz: vádirat a kapitalizmus, de a létezett szocializmus ellen is. Mocsokban a csillogást, csillogásban a mocskot felmutatni kész játékintelligenciával van jelen. Nincs attrakció, bravúr, fakszni és szenzáció, jelenlét van. Nem csupán alakítást, állásfoglalást is kapunk, mely csöppet sem plakátszerű. Kiesztergált jellemábrázolás, érzelmi és értelmi balanszír. Rituális, szakrális, igazi színház. Nem csupán tükör, olykor kalapács is.

6:31

Zsivajgó diákok, bikaborjak és loliták, mellettük a tüdőgondozóba, kemoterápiára, gyógyszertárba, a munkaközvetítőbe, a bolhapiacra igyekvők. A kilátástalanság sivatagában rekedtek és a remény halvány sugaraiban fürdők. Ott a lemondás, de a tébolyító többet akarás is. Régi, már unalmas kérdés: kell-e politizálnia a színháznak? Nos, ha ilyen természetességgel és arányérzékkel teszi, miért ne? Nincs túlrészletezés, sem eltúlzott absztrakció. Van ellenben a sűrítés magabiztossága, a stilizáltság és a naturalizmus megfelelő keveréke.

S most, nini, a bárgyúpirája-mosolyú helyi politikus, Hajnalvég Dezső húz el szolgálati gépkocsijával, a várakozókat a tócsa saras vizével beterítve. Már-már didaktikus, és mégsem.

Nagyszerűen kitalált, rendszereken átívelő cókók, szimatszatyrok, történelmi hurrikánok tépte cekkerek. Ötletes, múltidéző szemüvegkeretek, életszagú cipők, sárgára hordott-mosott farmerek, csizmák, surranók. Fakult baseballsapkákon a feliratok: talán *Miami Beach*, esetleg *Chicago Bulls*, valószínűleg *Kalifornia*.

Szegény színház. Sminkmentes. Igazi.

A jelenet végén egy hölgy Mása Prozorov-i melankóliával néz a késő busz felé, pedig nem Moszkvába vágyik, csak tojást visz a piacra. Egyebekben telitalálatok sora. Szoborszerű fogalmazással öltöztetett szerepek, de csak ott, ahol indokolt.

8:43

Titkos színházi ünnep, ceremónia: egy már ilyenkor kapatos, meghatározhatatlan korú, foglalkozású figura lassan, minuciózusan rágyújt.

Míg az öngyújtóját megleli, kész színháztörténetet kapunk. A keresés színháza. Az emberi természet laboratóriuma ez itt. Önismeret, kutatás, kísérlet.

Titkokkal teli a karakter. Felismerhető, hazai valóságot visz a színre. Démoni, de nem forszírozott. Sejtszinten hiteles. Oldódnikészcipős, részegoperettes kacszás. Sebzetség és férfierő. Klisémentes, szerethető létezés. Szociológiailag és drámaian is hiteles. Iróniába csomagolt érzelmi telítettség. A színészi eszközök fölényes, de nem kevély használata. Egyaránt eljátszhatná az alkohol marionettjét vagy az aszkézis agyagszobrát. Bumfordisága kecsesen kiszámíthatatlan, már-már lumpenarisztokrata. Értelmem alá merült bonvivános hercigség *nonchalance*-ának halvány emléke, jelei, lehetősége.

Költői rezignáltságú sorsot formál egy orrfújásból. Buffós, franciás könnyedség, K-európai (már megint) végzetszerűséggel. Mikor buszra száll, nem is teljesen hiábavaló igyekezettel józanságot mímel, de mégsem szűnik a démonok űzte tekintet tüze.

11:23

Ki ez az elegáns dáma, mintha egy másik darabból tipegett volna ide át. Ki ő? Senki sem tudja. Évente egyszer jön, a temetőbe. Minden mozdulata a síron túli szerelemről vall.

14:11

A színpad szélén elégikus duett, tárgyalásra utazó házaspár. Külön utakon járnak már, de egy busszal kell menniük az utolsó békéltetőre. Cassavetes optikájára illő párcapcsolati vibrálás. A pszichologizáló színház csúcsa. Mellettük randira igyekvő hősszerelmes, cincéres kikacsintásoktól ment, enyhe bonhómiával. Elmélyült, fantáziával telt.

Nem mórrikál. Mennyei bohócériát szállít. Jutalomjáték. Örömszene. A nincs-kis-szerep élő bizonyítéka.

18:27

Ahogy a szinte hangtalan beszélgetésből kiderül, elvonóról jön haza az apa. A család a megállóban várja. Jön a busz. Megáll. Ajtó nyílik. Most-mi-lesz arcok. Halvány remény. Balsejtelem.

Pazar gesztusokkal egyénített mikromegfigyelések. Sugallatos, póz nélküli. Mély ember-, szerep- és terepismeret. Az élettől lüktető, fájdalmas színészet egyik nyolcezrese, ahogy az apa merevrészen, frissen borotvált, vérpatakos arccal kiesik a hátsó ajtón. Lesújtó. Lírai. Szomorú. A gyerekek sírnak. Vége.

Az előadás után a büfé még sokáig nem tud bezárni.

Csupa megrendült arcot látok.

A Maestro

Megkapta. Mindenki tudta, hogy ha valakinek, neki jár. Tapsviharban csoszog a mikrofonig. A mozgókép hőse. A Maestro. Lassan halkul az ováció, csendesül a hangorkán. A közönség egyénileg tervezett, drága zsebkendőkkel szárogatja könnyeit. Itt áll előttük. A legenda. A mítosz. Együtt úsznak száz csillár fényében. Kristálypoharaikban olvadt arany a méregdrága pezsgő. (Mit fog mondani?)

– Hát, baszd meg, izé, ezt nem hittem volna. Senki meg nem mondta volna, hogy én. Hogy ilyen filmeket, vagy mit tudom én. Nem is tudom, hogy ezek filmek-e. Nem tudom. Jó, persze. Nem gondolták. Miből is gondolták volna, szóval. Megmondta Kapássyné, a Gorkijban, másodikban, hogy nem lesz belőlem semmi. A Gyurkó bácsi, a vén komcsi meg, hogy tegyenek nevelőintézetbe, a kurva anyját. Azt üvöltözte, hogy basztak volna a falhoz négynapos koromban, és közben a kukába okádta a kevertet. Tudják itt egyáltalán, hogy mi az a kevert? Elmondjam? Hosszú! Császárkörte meg... mindegy. Épphogy megmaradtam. A dokik fogadásokat kötöttek már, hogy mikor purcanok ki: éjjel vagy csak reggel. Ja. Birkóztunk a komcsikkal, és most is birkózhat, akinek van még gusztusa, a pénzeszsákokkal. Most mit mondjak? Az irigy kollégák már az első mozimtól a falra másztak. A kritikusok kórusban küldtek el a náthás piczába. Aztán kábé ugyanazok fuvoláztak évtizedekig. Most is itt ülnek. Na szopjatok hanyatt! Tényleg. Amúgy kösz. Még élek. Végül is. Na! Pofáztunk itt kurva sokat. Nem is

tartom magamat filmesnek. Nem a film meg a többi balhé a lényeg. Mondjuk, más sem. Mi? Hát semmi! Minden. Nem vagyunk előrébb. Adtunk pár pofont a szarnak, nem? A semminél majdnem több. Vagy fasz tudja. Sziasztok!

Felmutatja középső ujját. Meghatott nevetés a közönség soraiban.

A kamera gyorsan elkap pár megrendült, vakítófehér mosolyt. Viharvert cigisdobozából százfelé görbülő cigarettát húz elő. Rágyújt, és meg sem várva, míg a tolmács befejezi szavai kíméletes fordítását, a celluloidvallás Istene, a gyöngyvászón Bartókja lebaktat a színpadról, eltűnik a füstgép mögött.

„Egy korszak távozik”, pötyögi megannyi szakíró.

Ha

Nátrányi Kázmér tántorog a kihalt J. utcán hazafelé. (*A Kázmi bá'. Városkánk kulturális életének motorja.*) Az út két oldalán, mint megkönnyebbülve letépett gipsz, fagyott hó világít.

Ha megszülettek volna azok a bizonyos művek, melyek nem születtek meg, most egy gazdag pályára nézhetne vissza. Igen. Nem lehetne panasza. Mindent megcsinált volna, amit tervezett. Hát, nem így történt.

Házfalnak dől. Erőt gyűjt.

Az a minden addigi regényt zárójelbe tevő tetralógia, amely nem készült el soha, az elhozta volna a világhírt.

Facsemete. Csak egy pillanatra. Belekapaszkodik. Együtt imbolyognak. Térdre hull. Havat harap. Húsíti. Jólesik. Jobban van.

Indul. Megbotlik. Elesik. Felkel. Szemöldöke vérzik. Bal szemhéja megduzzadt. Homlokára hó alatt megbújt sárga-sáros őszi falevél tapadt. Megy tovább.

Homályos emlék. Valami kis csajoknak az öreg Vörösmartyról magyarázott a Mambóban, de kiröhögték. Majd megtudják. Vagy nem.

Nagyon kellett volna figyelni. Ez igaz.

Csuklani kezd.

A vasútállomáson kezdte. Két üveges sör. Aztán a Randevúban jöttek a gyors unikumok hadai. A 6:3-ban fröccsök, a Gombban már pálinkák.

Zsebéből kihull pár jegyzetlap. Nem veszi észre. (Másnak használhatatlan.)

Ilyen körülmények között. Amilyenek itt a viszonyok voltak, kérem. Társak nélkül. Elméletileg nem lehetett volna, de a végére, talán, mégis. Hiszen tizenhét évét ölte volna bele, de megérte volna.

Semmi közöm a szereplőimhez. Mondta volna. Minden szereplőm én vagyok. Tette volna hozzá. Honnan ismer engem ilyen jól? Köszönöm, hogy megmutatta, ki vagyok. Mondták volna. Az olvasók.

Polgárőrautó lassít.

– Baj van?

– Nincs baj, menjetek, hagyjatok!

Mennek. Hagyják.

Írtam én azért. Készültem írni. Írogattam. Nem csak helytörténetet. Szavalóversenyeket szerveztem. Szerkesztettem.

Már csak vánszorog. Copacabana Szolárium, Cézár Kutyakozmetika, 100 Forintos Bolt, Sanghaj Kínai Büfé. (Itt volt régen a Hörpintő.)

Ha nem szórja szét az ötleteit boltban, piacon, kocsmában, akkor viccesen azt mondogathatta volna a hirtelen jött siker után, hogy „túl korán írtam meg jelentős, kései műveimet”. Ez szállóigévé vált volna. Míg a világ kíváncsi szeme követte volna minden lépését, amit nehéz lett volna megszokni, de hát ez ezzel jár. Gondolta volna.

A Bookert megkaptam volna. Vagy a Kafkát. Miért ne? Jó, a Nobel lehet, hogy hiányozna a gyűjteményből. Az mindig politikai döntés...

Megáll. Jeges padra hanyatlik...

Saját szobraként talál rá a munkába igyekvő pék.

Micsoda nekrológok jelennének meg másnap.

Ha.

TÖRTÉNELMI ANZIKSZOK

A király és az univerzum

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, aki meg akarta érteni az univerzumot. Kidoboltatta, hogy aki érthetően elmagyarázza neki a mindenség működését, azé lesz a leánya és a fele királysága.

Sokan próbálkoztak, de egyik válasz sem volt ínyére a királynak.

– Kezdjük azzal: Heisenberg kimutatta, hogy bizonyos fizikai mennyiségpárokat, mint például a sebesség (illetve impulzus) és a helyzet, nem tudunk egyszerre ugyanolyan pontosan regisztrálni. Minél pontosabban tudjuk mérni az egyik változó értékét, annál kevésbé tudjuk meghatározni a másikat... – kezdte egy kvantumfizikus.

– Zavaros, tömlöcbe! – szolt a király.

Most az asztronómus következett.

– Hagyjuk most az inflációs eseményt, a könyökünkön jön ki. Amit most már tudnunk kell, mielőtt a részletekbe belemennénk, hogy a sötét anyag olyan anyagfajta, amely csillagászati műszerekkel közvetlenül nem figyelhető meg, mert semmilyen elektromágneses sugárzást nem bocsát ki és nem nyel el, jelenlétére csak a látható anyagra kifejtett gravitációs hatásból következtethetünk. A Világegyetem tömegének csupán 4,6%-át alkotja a megfigyelhető anyag, 23% a sötét anyag aránya, és 72% a sötét energia...

– Elég, ennek se füle, se farka – intette le a király, s már gurult is a tudós fő üstöllést a trónterem márványpadlózatán, mert lecsapták, sutty.

Jött a következő. Így kezdte bátortalanul:

– Senki nem haladhat gyorsabban a fénynél.

– És ezt ki mondja? – kérdezte a király.

– Ez egy törvény, mert ha gyorsabban haladnál a fénynél, fenség, előfordulhatna, hogy hazaérkeznél, mielőtt elindultál volna, és dönthetnél úgy, hogy el sem indulsz.

– Kusza. Fej. Le! Íziben! – adta ki a parancsot az egyre morcosabb uralkodó.

Meghallotta a juhász legkisebb fia is, hogy mit akar a király, neki sem kellett több. Ő már nagyon régen gondolkodott ezen hosszú, csillagos éjeken át, míg meg nem fejtette. Felkerekedett hát.

A király elébe állt, és büszkén szavalni kezdte:

– Életem, királyom, kezedbe ajánlom! A világ a Nagy Sárkány hátán fekszik.

– Folytasd! – dőlt hátra trónszékében a király.

– Az ég a Nagy Sárkány egyik szeme, a Nap a labdája, a Hold a frizbije.

– Hm, hm – dünnyögte a király.

– Hét gyík őrzi a Sárkányt, a hét hegy tövében, hét teknősbéka hátán, hétszer hétezer esztendeje.

– Pontosnak tűnik – merengett a király.

– Ha reng a föld, a Sárkány táncol. Ha fúj a szél, a Sárkány sóhajt.

– És meddig uralkodom én?

– Míg le nem esik a Sárkány labdája, míg el nem törik a Sárkány frizbije, míg ki nem esik a Sárkány kék szeme. Szóval nagyon-nagyon sokáig! Ha akarod, ha jól vigyázol, örökké!

– És mi a trükkje ennek a Sárkánynak?

– Szereti az epret.

– Már értem!

Ezzel a kis juhászé lett a fele királyság és a királylány keze. Boldogan éltek, eperföldeket műveltek, míg a Sárkány agyon nem csapta őket.

A katica

Volt egyszer egy kisfiú. Furcsa, gátlásos, szorongó gyerkőc. Szomorú, dacos, reményvesztett. Egy csudaszép alpesi lankán üldögélt. Körötte békésen legelésző tehénké, szénaillat, madárdal, tavaszi tárnics, erdei zsurló. A távolban törpefenyőfoltok. Egyedül volt. A böglyök elkerülték, a keresztes vipera is másfelé siklott, még a bogáncs sem csimpaszkodott belé.

Egy nap az irgalmas katicabogár szállt le a térdére. A kisfiúnak kékeszöld volt a bőre, mert az apukája nem szerette, hogy olyan szemtelenül néz.

- Szerbusz, kis katica – mondta a kisfiú.
- Szerbusz, kisfiú! Téged hogy hívnak? – kérdezte a katica.
- Dolfinak.
- De szép neved van! – mondta a katica.
- Lefesthetlek? – kérdezte a kisfiú.
- Le! – mondta a bogárka.

Nosza, elővette festőkészletét, és lefestette.

Lélektelen képecske lett. Ezt a kisfiú is látta rögtön.

Ökölbe szorult a keze. Nem ő tehet róla! De akkor ki?

KIK?

A XX. század

Eltévedt egyszer a nagy Uljanov a hatalmas tajgán. Ment, mendegélt, szemében a forradalom lángja, szívében ezernyi párthatározat, lába alatt egy elmaradott agrárország. Darab idő múlva összetalálkozott a magányos farkassal. Nézték egymást, nézték kíváncsian. Uljanov szólalt meg először. (Nagy szónok volt ugyanis.)

– Gyere, farkas, állj közénk!

– Miért állnék? – kérdezte a farkas.

Megvakarta bölcs fejét Uljanov. Aztán így szólott:

– Miért, miért? Társadalmi tulajdonba vesszük a termelőeszközöket! Mindenkitől képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint! A történelmet a néptömegek alkotják, a hősöket meg a történelem! A logika törvényei az objektív valóság tükröződései az ember szubjektív tudatában! Földosztás helyett a nagybirtok szocializációját választjuk! Meggyőzzük a proletár tömeget valós érdekeiről! Nem hagyjuk, hogy a parasztok közönyösek maradjanak! Felszámoljuk a hűbériség maradványait! Megszüntetjük az osztálytársadalmat! Jó, a terror elkerülhetetlen, egy kis terrorba még sosem haltak bele olyan nagyon sokan... Aztán eljön a népek barátsága, a modernizáció, az iparosítás, világforradalom, új világ fog születni, négy lábú elvtársam!

– Faszt! – mondta a farkas, és hamm, bekapta az Uljanovot.

Nem volt egy húsos falat, de már rég nem evett az ordas, jólesett neki a radikális gondolkodó. Nagyot ivott a Kolimából, aztán ledőlt egy

bokor tövébe, ott emésztgette a pártfőtitkárt boldogan.

Arra jött a Dzsugasvili. Nagy bajszán morzsaként ringatóztak a tagköztársaságok népei, csizmáján vidáman csillant meg a békeharc. És ekkor: bummm! Tarkón lőtte a gyanútlan farkast. Jajj, csupa agyvelő lett minden. Bizony.

– Na, most már beszélgethetünk! – mondta a Generalisszimusz, és leharapta egy arra szálló fehértorkú verébsármány fejét.

Mátyás és a gyerekek

Elunta a pártközpontot az uralkodó, a Mátyás, kócos parókát csapott fénylő üstökébe, és elindult az ötvenes évek sűrűjében: előre!

Leste, nézte, hol zúzhatná porrá a feudalizmus, a reakció, az ellenforradalom fészkeit, hol szüntethetné meg az igazságtalanságot, hol vihetné győzelemre a munkásosztály történelmi harcát kizsákmányolói ellen.

Két kis pajtás, egy copfos kislány és egy vadóc kisfiú civakodott az utolsó száraz kenyérvégen a Novhét téren. Mindketten éhesek, mindketten soványak, koszosak, lehet, hogy diftériások is.

Hozzájuk lépett a Mátyás. Meghallgatta mindkettőjük érveit bölcsen, aztán elkobozta a kenyérvéget saját használatra, és Recskre küldte a gyerekek összes rokonát.

Csermanek és a róka

Sétálgatott Csermanek elvtárs az aligai üdülőben, szívéen országos gondok, szájában hétnapos lebbencsleves íze. Hát, egyszer csak ki jött arra, ki nem? Hát a róka jött arra.

– Hallod-e, te, róka koma! – kezdte Csermanek elvtárs, a nagy pragmatikus.

– Tessék, Csermanek elvtárs – mondta a ravaszdi, aki egyből felismerte a pártvezetőt egyet jobbra, kettőt balra járásáról.

– Velünk vagy te, róka koma, vagy ellenünk? – kérdezte Csermanek elvtárs hamiskásan kacsintva, hosszú évek pártrutinjával hangsúlyaiban.

– A tyúk veletek van? – kérdezett vissza a róka sunyin.

Elgondolkodott ekkor Csermanek elvtárs. Elővette csőre töltött fegyverét, célzott.

– Aztat tyúkja válogatja. – mondta.

Így lépett be róka koma a Magyar Szocialista Munkáspártba, nem máshogy.

A Nagy Kormányos és a kultúra

A Nagy Kormányos a Jangce partján napozgatott. Arra jött a Kivégzőosztag Vezetője.

- Szerbusz, Kivégzőosztag Vezetője!
- Szerbusz, Nagy Kormányos!
- Hogy áll a Kulturális Forradalom, Kivégzőosztag Vezetője?
- Egymillió hullánál járunk, Nagy Kormányos.
- Akkor a fele már megvan.
- Meg.

Tévedés

Hajnal négy.

– Kinyitni! Gyerünk! Gyerünk!

Felriad. Az ajtóhoz szédeleg. Kinyitja.

– Igen?

– Velünk jön!

– Jaj, Janika, elmúltak és még nem tértek vissza ezek az idők.

– Ez esetben elnézést, professzor úr!

– Semmi baj. Feküdj vissza! Korán van. Alhatsz még te is egy órácskát.

– Vizsgatlátásra!

– Szerbusz, Janika.

Középkort!

Győzelmi nagygyűlést tart a Középkort! Párt a budaörsi Tesco parkolójában, mely egyben koronázási ceremónia is. Hú lován léptet a pulpitusra az új király, I. Vajkkoppány. Az urnákat még le sem zárták, de a délceg férfiú, bölcs fején szarvasagancsot formázó koronával, már magabiztosan tekint szertesét. Orcáján, rezes orr alatt, hatalmas bajusz uralkodik. Büszke sólyom kering felette, lábához óriási komondor heveredik. Lantok pengenek. Zászlók lengenek. Ágyúk dörögnek.

Így szól:

A teremtő Isten nevében, a nemzetért, veletek, Mi. I. Vajkkoppány, itt vagyok! Köszönjük a szavazatokat!

(Vajkkoppány, Vajkkoppány!)

Ahogy ígértük, azonnali hatállyal bevezetjük, ha az ördögnek kell is kitekernünk a nyakát, a pallosjogot!

(Pallos, pallos!)

Lesz első éjszaka joga, várostromok, vallásháborúk, földesurak, katedrálisok! Pompa, rituálé, rangsor, rend, tradíció! Ördögűzés, ikonfestészet, lovagi torna, kódexmásolás, faeke, kolera és gregorián dallamok!

(Faeke, faeke!)

Megszűnik a csatornázás! Új térképeinken nem lesz Amerika nevű kontinens! Újra a Nap fog a Föld körül keringeni, ahogy kell, ahogy

normális, ahogy régen.

(Ahogy régen, ahogy régen!)

Most a máglyához kísérik a boszorkányt. („A sátán kelepcéjébe került!”)

Egy virológusnő fog megpörkölődni, aki azt állította, hogy a legutóbbi járvány nem a tudjukkik miatt volt.

Visongva ég el segítőivel, egy varanggyal, egy patkánnyal és egy fekete macskával együtt. A pártsámán megállapítja a halál beálltát, a nép ujjong.

(Halál, halál!)

I. Vajkkoppány imára hív a kivégzett lelkéért.

(Imára, imára!)

Kevélyen az égre tekint, hova visszaköltözött az egy igaz Isten.

... ám ekkor kommandósok rohama lepi meg az egybegyűlteket. Állig felfegyverkezve támadnak a régi, jó világ híveire, oszlatják a royalisták tömegét. (Bármily éles, mit ér dicső kardunk a géppisztolyok, nyílzáporunk a tankok ellen?)

A király bilincsben. A lovagok már a rabszállító furgonban. Nagy halmokban a lefoglalt szablyák, páncélok, címerek, sisakok.

Most nem.

Egyszer sikerülni fog!

Figurák Tavasza

Engem holnap kivégzendenek, lelkem mégsem merül el a bú tavában, hisz tömlöcöm falai közt es tereád gönnolok, s téged vígasztalandjon legott, drága Emerencem, hogy igaz ügyért hullajtandom véretem, igazságosb világért való küzdelmimért térek meg sírboltomba.

(Nem könnyű így írni, de a história jelen környülállásai ezt megkövetelik.)

Reménylem, halálom elsősorban nem csiklandni, de szomorítani fog, s lészen ott tán egy igaz könyű es, mely orcádon legördülend.

Összebeszéltek gyalogink, szándokuk vala, hogy megváltoztatandják a szabályokat. Kaszára s kapára kéltének szemem köpendni a gázságot.

Igazuk vala. Nem valánk a magunk urai. Bizonnyal stabil állás. Kényelmes doboz. Nékünk nem kelle kobakunkat törni. Nem fáztunk vala. Ha Fortuna kegyelt, időben elhullánk, s heverhetenenendhettünk *(jajj, fogy erőm)* a tábla mellett órák hosszú során át, de méltó sors-e ez csakugyan, habár ugyan csupán csak báboknak?

A zendülés híre C3-on talála. Melléjük állottam, bár tiszt valék. Hisz egy tiszt es mit kapandhat fátumátúl? Okos, erőst szagló, indiai kamaszzsenik izzadmánya hulla reánk, megkattandott azeri génuszokban lobbant fel az idegláz, s hisztériájukban le akartanak nyelendeni, a doktorok vettenek ki torkuk kapujából. Ilyen es vala, bár nem sűrűn.

Mi az, hogy nekünk csak megszabott rend alapján van módunkban léphetni, a királynő őnagysága peniglen mehet, amerre akar? Gondolánk. A királyt nem lehet leütni, mi meg mehetünk ágyútolteléknek? Hát nem! Zendülénk! Felkelénk. Érdekünk közös vala.

Jármunkat ledobánk. Pazarul megnyitánk. Kifejlődénk. Sáncolánk. A világos királynő kisodródott vala, levágánk. Sötét mezeink meggyengültenek, odavesze három jó gyalogunk, de fel nem adánk. Hittük vala, minden figura polgár s testvér lészen, s egyenlőként álland majdan a játékszabályok asztalánál, s az ínség szűnik. Ezért folytatánk. Körbekerítünk az ellen királyát, kimondánk trónfosztását, s megmerényelünk, hasztalan. A kellemetlen kötések a nagy átlón szép kombinációval megszüntetünk. Centrumfölényig vivünk. Ellencselt vetünk, blokkolánk. A királyt már-már újfent mattolánk, de hátba támada a bástya, fenekedék ellenünk titkon, szörnyűmód. Tartalékink kifogyának. Újoncozni nem tudánk. Pozíciós horpadék alakula, s ekkoron, az éléskamra felől, nagy robajjal, dérrrel-durral feltűntenek a vörösólomkatonák. A király hívá be őket. Reánk szabadultanak a kollaboráns gyalogokkal, tisztekkal együtt. Irtóháború indula. Éltünk vérbe borula.

Esélyink lehanyatlva. Elvégeztetett. Az idő betelt. Tettinket a História lapjain lehet olvashatandani. Reményünk nem marada. Ábrándink elenyésztének. Hova hátrálnunk hely nekünk nem vala. Könyörtelen megtorlás következék el mireánk.

Elbukánk. A szabályok maradának.

Minket kivégezhetnek, de nem az ideált.

Ritkán mondám, tán soha es: a legszebb, a legjobb, a legnemesb futárleány valál amaz másik táblán!

Síron túli hűséget nem kívánok tőled, de darab időt várjatok Ignáccal, hogy a becsület megmaradjon, ha már a tisztesség oda...

Huszárod, Endre

Dióhéjban

Ötvenkét éves volt. Három évtizede tanította újabb és újabb generációknak az emberiség sokszor véres, álnok és szomorú, néha felemelő történetét. Nyolc éve elvált. Kilenc éve nem volt nyaralni. Autóját rég eladta.

Első generációs értelmiségi. Pályája hajnalán az egyetem fényes csillagaként azt gondolta, a történelem arra való, hogy tanuljunk belőle. Mindent elolvasott, mindennek utánament, mindent tudott. Azt is, hogy ez a minden valójában semmi. Hogy sosem lehet eleget tudni, eleget olvasni. (Évfolyamelső volt, „nő létére”, a sok fiút megelőzve.)

Minden pénzét lexikonokra, szakirodalomra költötte. (Többet tudott az austerlitz-i csatáról, mint akik vívták.)

Nem volt optimista, de hitt benne, hogy dolgozni kell, hogy dolgozni érdemes. Az új nemzedék talán már más lesz. A fiatalok! Ők a remény. Ártatlanok, tiszták, pimaszok, értelmesek, szépek!

Más hétköznapiaktól semmiben sem különböző szerda volt éppen...

Felöltözött. Kikaparta az instantkávés-üveg aljáról az utolsó adagot. Sodort cigire gyújtott. Végigpörgette a híreket, de egyikre sem kattintott rá. A szemetes megtelt. Letaposta a tetején tornyozódó tojáshéjakat, csikkeket, kávézaccot és száraz kenyeret. Jó. (Így elég lesz holnap levinni. Igaz, akkor már vödörrel együtt kell majd, mert elszakad a szemeteszsák, mikor megpróbálja kivenni. Az olcsóbb zsákot veszi, ami meg, ugye, szart se ér.)

Elindult az iskolába. Primitív óriásplakátok mellett vitt az útja. *(Nem leszünk cselédek, ami jár, az jár! – harsogták nagy betűkkel.)*

Elhaladt az intézmény névadójának, a reformkori státuszférfiúnak galambok pecsételte szobra mellett. A kapuban a megszokott, tízórai, kréta, pubertásverejték keverékéből összeálló iskolaszag csapta meg.

A kollégák a tanáriban cseverészték. Az időjárásról. Óvatosan. A teljesítményértékelésről, a pótlékokról, a túlórapénzről, a kötelező óraszámról, a tantervről, az új törvényről és a Központról most sem ejtettek szót. Figyelték egymást.

Csöngettek. De ő, mintha bűvárharang borult volna föléje, nem hallotta. Úgy bökték oldalba, hogy „csöngettek, Saci!”. Indult holdkórosan. Belépett. Az osztály elcsendesedett. (Nem minden tanárnak volt ekkora tekintélye!) Hosszan a távolba révedt. Percekig állt némán.

„Akik el akarták, el is baszták. Akik rendbe akarták tenni, azok is elbaszták. A világnak kampec. Szevasztok!”

Mondta.

És kiviharzott a tanteremből.

Végleg.

Mázli

Meleg, kora júniusi nap. Ma van a történelem.

Érzi, ahogy egy izzadságcsepp gördül végig a gerincén. Tejködként gomolyog mögötte az elmúlt négy év. Fizikaórák hőtörlesztői, képletek buckái. Az irodalom szélfúttá mezeje.

Az Eszti korrepetálta matekból. Annyira emlékszik, hogy Esztin nem volt melltartó. Nagyon küzdött, hogy év végén megkapja a hármast, és majdnem sikerült.

Itt állnak most mind. Fiatalok az Élet kapujában. Marhák a vágóhídon, az eltűnt orgona illatában.

Szeplős fiú, rosszul kötött nyakkendőben. Nagy tenyerek, lapátfülek, lassú, álmos pillantások. A szerenád megfogta Réka kezét, de ezen túl nem jutottak.

Nagyapja sokat beszélt neki a politikáról. A nagyfater miatt olvasott el pár olyan világháborús könyvet is. Elég lesz az? Aligha. Meglátjuk.

A bizottság a júniusi hőhullámban aszalódik. A távolban mentősziréna. Bunkó autós tuctuca. Kabalaállatok, üdítődobozok, telesírt papírzsepik, csokik, tollak, rádiótorzók az asztalokon.

Egy lány elájul. Így előbbre kerül eggyel. Mindegy. Ez van.

Jön. Kihúzza a tételt. Hát, ez nem igaz! Ezt kétszer is olvasta. Semmi mást, de ezt igen!

– A könyv minden idők egyik legnagyobb hatású művének bizonyult a történelem során. Felépítése eredeti. Tele jobbnál jobb ötletekkel... –

kezdi.

Tanára meglepődik, hogy kapásból, ilyen folyékonyan és magabiztosan indít. Ez nem volt rá jellemző az elmúlt négy évben. Enyhén szólva.

– A börtönben írta a művet a szerző. A puccs után lecsukták, de csupán azt érték el vele csak, hogy még népszerűbb lett. Leplezetlen, kristálytisza gondolatmenetek gyűjteménye. Nem a széles tömegeknek készült. A tömegeknek a nagy beszédeket, a plakátokat, a rádiót és a filmet szánták.

A tanár bólint. Nahát. Nem lesz itt gond.

– A parlamentáris demokráciát, azt el kell vetnünk. Természeti törvény, hogy az erős legyőzi a gyengét. Hiszen pontosan háromféle faj van: kultúrateremtő, kultúrahordozó és kultúraromboló.

– És miért nem akarunk kevert fajú népeiséget? – kérdi a bizottság elnöke.

– Hát azért, mert a faj nagyon elgyengül, ha felhívítják, vagyis hívjuk – vágja rá a tanuló.

– Köszönjük, elég, ön ezt tudja! – mondja az elnök. A tanár büszkén, egyetértően mosolyog.

És felszolgálják egyliteres korsókban az aranyló münchenit. Megkapja a Vaskeresztet. Állva tapsolják. Szép volt.

És hogy pont azt az egyet húzta ki, amit tudott...

Hát, ez bizony: mázli!

mindent a SZÁDBÓL

Épp érdekfeszítő adatok után kutakodtam Puskin pofaszakálláról a Berliini Művészeti Akadémián, amikor kezembe akadt egy levelezés... Ódon könyv lapjai közül hullott ölembe a lelet: két legendás vezető viharos szerelmének krónikája. Pár soros üzenetek a szív mélyéről, nem titkolt érzékiséggel teltek. Hogy kerülhetett oda ez a kincs?

Az 1889. április 20-án született Dolfinak nehéz gyermekkorra volt, és az 1878. december 18-án világra jött Joszinak sem jutott kiegyensúlyozott családi élet. Dolfi festőnek készült, Joszi papképzőbe járt, de életük aztán máshogy alakult.

A levelek alapján a két sérült lélek első látásra egymásba habarodott.

Dolfi egy nyugat-európai állam élén volt diktátor, a rokon lélek Joszi egy kontinensnyi országot igazgatott, meglehetősen erős kézzel. A tizenegy évnyi korkülönbség dacára egyből megértették egymást. Mindketten mélyről indultak, ahogy ma mondanánk: *self made manek* voltak. Tudták, csak egymásban bízhatnak. (*Mikor mindenki elárult, te akkor is kikötöztél, ha kértem, ha nem.*)

Érzelmek hőfoka a nehéz időszakokban sem csökkent. A bizalom nem repedt meg, soha nem pillantottak bele a másik titkosszolgálati jelentéseibe.

Bár nem volt igazán szép férfi, Josziért döglöttek a tábornokok. Dolfi se volt egy kifejezett Adonisz, de egy egész népet sikerült meghódítania. Készek voltak hát az új szerelemre. Egyből tudták, hogy

ez most több mint egy futó kaland. (*A hadiszerencse forgandó, érzelmeim nem!*)

Az első fennmaradt üzenetek alapján egyértelműnek látszik, hogy szerelmük egy pillanat műve volt, és örökre szól. Ámor lőtt ki rakétákat a szívükre.

Az érzelmek egy titkos találkozáson lángoltak fel köztük első ízben. A Molotov–Ribbentrop-paktum aláírásának éjjelén néztek először mélyen a másik szemébe, 1939. augusztus 23-án. A feledhetetlen éjszaka után több üzenetet is váltottak, nem tagadva, hogy ekkor ismerték meg először a kölcsönös örömszerzésen alapuló testi szerelmet. (*Először ütsz, utána csókolsz! JÓL VAN EZ ÍGY! NAGYON!*) Két egyenrangú partner szerelme volt ez. Ma úgy mondanánk: nem akarták kisajátítani a másikat, megtalálták a komplementerüket.

Minden porcikám rád emlékezik most, én gyönyörűségem. Mögöttünk felperzselt föld, előttünk a SZERELEM. Fülíg vagyok VELED, csak VELED! Romboljunk le mindent, és kezdjünk új életet! Még most is érzem, ahogy zubbonyod betemet, ahogy nyelveddel végigszőnyegbombázod testemet. Mikor, mikor? Megint! MÉG! AKAROM! a.

Kezdi Dolfi, mire Joszi szűkszavúan, a vágyat valószínűleg még jobban fölkorbácsolva válaszol, még aznap.

Szűk popódon csak egy kis Lengyelországot akarok! HOLNAP! Koba

Minden kapcsolatban vannak hullámvölgyek, ez természetes, ezeket elkerülni ők sem tudták. 1941. június 22-én a Dolfi vezette ország megtámadta a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségét. Úrrá lett ekkor a kétségbeesés mindkettőjükön. Féltek oly hosszan várt s épp csak nemrég beteljesedett boldogságukat. Ritka kincs, ha ennyire működik két ember között a kémia, ezt ők is tudták pontosan.

Ráadásul Joszit féltékenység is gyötörte Benito miatt, akit csak a „dzsigoló zsúrfiú” néven emlegetett. Dolfi biztosította, hogy nincs és soha nem is lesz harmadik, aki közéjük állhatna. Már az örökbefogadáson gondolkodtak, de a történelem közbeszólt. A következő években egyre nehezebbé vált köztük a kapcsolattartás. Ha mégis sikerült találkozniuk, szabályosan ragyogtak, sugárzott róluk a harmónia. Ajándék nélkül sosem állítottak be a másikhöz. Mindig volt Dolfinál egy-két láda kézigránát vagy pár páncélököl, mikor felkereste az Acélembert. Joszi általában korbácsütésekkel kényeztette kedvesét.

Sötét napok, mint a bakui olajmezők. Bár egyenruhánk színe más, szívünk együtt dobban, ahogy a katonabakancsok! Rabokkal épített csodálatos szabadság vár ránk. CSAK MIKOR MÁR? Én már elképzelttem, az esküvőnkön légiriadó fog szólni. Néztem magunknak életteret is. Eleget másztunk hullahegyeken, most foglalkozzunk végre egymással! Ha akarod, beöltözöm Trockijnak megint. Utolsó vértartalékomig a TIÉD: a. ui.: Köszönjük az embercsontokat. Blondi nagyon örült!

Így lelkesedett a kis bajszos osztrák '43 telén, mire meg is kapta a szokásos, rövid, de egyértelmű üzenetet a Generalisszimustól.

Csak egy kalapáccsal és egy sarlóval a kezében. Gyere! koba

Az elkövetkező két évben a jó svádájú kancellár hosszú, végtelen levelekkel bombázta választottját, aki pragmatikusnak tűnő, de mély érzelmekről tanúskodó üzenetekkel reagál.

Nincs ember, nincs probléma, nem vagy itt, van probléma! Alig várom, hogy pattogjon a tűz a dácsában, és Wagnerre lassúzhassak az én grúz kandúrkámmal. Hogy a f...d újra a s...be s a s...ból a sz...ba tedd! De ha ahhoz van kedved, nézhetünk kivégzéseket is. A te, csak a TE antiszemita kismalacod! a.

Mire a karizmatikus főtitkár:

Döfnék, jöhetsz. koba

Dolfi a háború vége felé hirtelen nagyon lefogyott. Szörnyű kór támadta meg. Drogproblémákkal is küzdött. Szerelmét azonban ez sem tudta kikezdeni. Így ír '44-ben, mikor már rég túl voltak Sztálingrádon és sok mindenben, ahogy az már a szerelemben lenni szokott:

Mesélj a nagy tisztogatásról, vagy bármiről, és közben fojtogass! Ha visszavonulsz, én akkor is hátba támadlak! Újra és újra hallani akarok mindent a SZÁDBÓL! Akassz fel, ha úgy tetszik neked! Rendezzük meg a kurszki csatát a lepedőn még egyszer! Most kezdődik az élet. AZ ÉLET! Ha együtt leszünk, ígérem, megint anyucinak hívlak. Harapni foglak! Igen, OTT IS! CSAK ÍRJ! CSAK HÍVJ! a. ui.: Bennem maradt a pipád, de ezen se fogunk összeveszni!

K.rnék. Most! koba – jött a menetrendszerű válasz.

Pajzán leveleiket szerencsére a világégés tüze sem tudta felemészteni, így mi, az utókor is olvashatjuk, ahogy az érzelmek mindent felülírtak. A Harmadik Birodalom feje visszatérően panaszkodott, hogy mindkettőjükről sok hazugságot terjesztenek a másik újságjai. Kérve kérte társát, ne higgyen el ezekből a rágalmból az égegyadta világon semmit. Utolsó levelét, melyet már bunkerében írt '45-ben, nehéz meghatottság nélkül olvasni.

Ne haragudj, hogy nem jelentkeztem, halálos ítéleteket írtam alá napokig. Köszönöm a töltényeket, meghatottál. Képzeld, azt álmodtam, hogy levágtuk egymás bajuszát. Érezni akarom csizmád a nyakamon, újra és újra átélni, ahogy náciítlanítasz, ahogy kulákként véresre rugdosol!!! És ha elnémul minden ágyú, ha hallgat majd a világ, s összézárul a rózsa szirma újra, te k..j engem, végig, csak te, kegyetlenül, KOBA, KOBA! a.

Válasz soha nem érkezett...

Minden bizonnyal ez is hozzájárult, hogy „a.” végül saját kezével vetett véget életének, szörnyű fináléjaként a világtörténelem egyik legszebb szerelmi történetének.

Hobbigulag

Cégünket mindig is kiváló csapatszellem jellemezte. Tavaly például, a XX. század történetének szerelmeseiként, hagyományőrző Gulagra vonultunk. Itt ismertem meg az emberiséget. Van, aki indiánosdit játszik, más raftingolni jár, síel, mi, az elmúlt télen, a szerepjátékot választottuk: politikai foglyoknak és őreiknek öltöttünk.

Már szeptemberben a fejadagokról, a kemény priccsekről, a küblifelelősről, a barakkokról, a pokrócozásokról álmodozott a rabképzelet a kényelmes, gerincmasszírozóval ellátott irodai székekben.

A Láger Facebook-csoportban októbertől már teljes volt az izgalom. („Szereztem tetveket.”, „Isten vagy!”)

Kenyeret szárítottunk, csajkákat fényesítettünk, borzalmasabbnál borzalmasabb zupák receptjeit cserélgettük.

Elkezdtek. Fenn, a hegyekben. Első este kiosztottuk a szerepeket. Persze mindenki őr akart lenni. Megbeszéltük, hogy egy hét után cserélünk. Az akaratosabbak kezdték őrként, a türelmesebbek, mi, rabként.

Az elején imádtuk, mikor valaki kapott még tíz évet koholt vádak alapján, mert, mondjuk, két percet késett a reggeli sorakozóról, vagy álmában a külföldi autótutakat dicsérte.

Jól tudtuk, itt a vád az ítélet. Fogvatartóink lubickoltak abban, hogy kártevőnek, kémnek, bomlasztónak, a nép ellenségének nevezhettek minket.

Esténként megbeszéltük, hogyan kell megölni a tetveket, hogyan lehet ügyeskedni a normával. Hogy mennyire abszurd, hogy pont mi lennénk a rémhírterjesztők, a hatalom aláásói, a selejttermelők. Hogy mi mulasztottuk volna el a besúgást. Hogy aknamunkát végeztünk a hátszágban. Hogy színleltük a forradalmiságot. Nevetséges vádak.

Ha nem követte el, de elkövethette volna: az ugyanaz – tudtuk meg. A Párt érdekében valld be, amit nem követtél el! – tanácsolták.

Levelet írtunk a Vezérnek. („Ő erről egészen biztosan nem tud.”)

Az őnök a negyedik naptól kezdtek el éles lőszert használni...

„Kilenc gramm ólom mindenkinek jár” – mondták röhögve. Fegyvert fogtak ránk, úgy kellett ürítenünk, két percünk volt rá.

A halottak kenyéradagját még napokig felvettük. A cigaretta volt a valutánk.

Megismertük az életerőt. Hogy az nem hal el. Az a végsőkéig kitart. Hogy az ember az utolsó pillanatig ragaszkodik egy kis darabka éghez is. Aki régen azon hisztizett, hogy a ligeti étteremben nem kap olyan asztalt, amit telibe süt a nap, most örült egy vakondtenyérsnyi napfoltnak is.

Csikkeztünk. A polgárháborús időkre emlékeztünk. A pártfrakcióira. Az otthon maradt karrierről, kedvesről ábrándoztunk. Szökést tervezgettünk.

Arról beszéltünk a rabok titkos jelrendszerével, hogy melyik a jobb kínzóeszköz: az ostor, az ököl vagy a puskatus? Ki miért van bent? Egy viccért. Egy gyanús bólintás miatt...

Az első hét végén megünnepeztük a Vezér halálát és a szabadulásunkat. De hiába. Az őnök nagyon belejöttek. Nem akartak cserélni.

A második héten rendszeressé váltak a motozások. Sós vizet itattak velünk, tölcsérrel, slaggal. Kényszertáplálást adtak végbélien át.

Aztán lejárt a szabadság, véget ért a rémálom. Aki túlélte, hazatért. Az örök azóta se kértek elnézést.

Bejárunk az irodába.

Dolgozunk.

Az első csók

Idén nyáron a fronton jártunk. Az idő jó volt, de a napot nem sokat láttuk a harctéri füst miatt.

Világvége ezredeshez kerültünk. Róla már sokat hallottunk. Az előző háborúban tüntette ki magát eredeti ötleteivel. Emberi belekből font koszorút a fejére, meg ilyenek. A másik dolog, ami hírhedtté tette, hogy bevezette a *Földi Maradvány Postát*. A felrobbant katonákból megmaradt részeket hazapostázta a családjuknak. „Kedves szülők, gyermekük többi része a Haza oltárán hamvadt el.” És ott volt zsírpapírban egy-egy kéz, láb, fül vagy egy fej nélküli törzs...

A kiképzés során olyanokat ordított az arcunkba, hogy „nem dobhatunk minden terhes anyára egy bombát, de meg kell próbálni, kopaszok!”. Meg hogy „szörnyű látvány egy bölcsőde, ami nem áll lángokban!”. Egyszer azért kapott dührohamot, mert véletlenül egy ellenséges laktanyát találtunk el, pedig egy bölcsődét céloztunk meg.

A bevetésekhez sok vodkát kaptunk és rengeteg Viagrát. Hamar kiderült, hogy szűz vagyok. Az idősebbek már a kiképzés alatt ugrattak. Sodródtam. Ittam velük. Oldalazó, háritó tüzezen futottam át. Puskatussal noszogattam sok száz civilt a helyes irányba.

De mikor eljött a perc, se a vodka, se a Viagra nem tudta legyőzni a zavaromat. Hiába hajtották elém azt a nőt, egy ügyetlen csóknál tovább nem jutottam. Az sem segített, hogy Világvége ott kiabált a hátam mögött, hogy gyerünk, légy férfi, mi van? Mi van? Homár vagy? Mi van?

Ezután hátravontak a frontvonalról. Kudarcomat azóta sem tudtam feldolgozni. Öngyilkosságot kíséreltem meg. Az se sikerült. Fel akartam robbantani magamat. Rosszul csináltam. Eltörött a gerincem, nem tudok járni, de nem bánom. Hisz hova is mennék?

Nincs az én hazámnál szebb ország a világon!

Üzenetek

Az egyik

*képzeld, láttam leégni egy falut
hu, és meglett az alakulatod?
meg, meg, otthon mi újság? mit csinálsz?
tanulok, holnap vizsga
ügyes legyél, de most abbahagyom, eltaláltak, puszi
jaj
nyugi
hiányzol
vérezek
szeretlek
én is*

A másik

*felgyújtották az egyik falut
a szemetek, sapkát hordjad, tudod, hogy érzékeny a füled, emlékszel,
mikor felszúrták, hogy mennyire fáj?
jól van már! apu?
tévét néz, igyál elég folyadékot is, mert megfájdul a fejed, és ne hintázz a
székkel, hátraesel, bevered a fejed, én nem foglak ápolgatni, melyik falut
gyújtották fel a rohadékok?
jaj, anyu, ilyen a háború, nem ők tehetnek róla
ölj meg minél többet*

komolyan!!!!!!!!!!!!!!!

tudom, nyugi, most lőttem épp

na, azért! 😊

*na, mára ennyi, valakit, azt hiszem, eltaláltam
helyes*

*b...ssza meg 😊, engem is eltaláltak
ez most komoly?*

hm

nem lesz baj

nem

szeretlek, fiam

én is

itt vagy még?

anyu

tessék?

anyukám

Konyec

Eleget nevettek rajtunk, uraim, hát most sírjanak! Sajnálom önöket! Sajnálom és gyűlölöm! Önök festettek őrületté, gyilkossá. Kellett egy Főgonosz? Megkapják!

Kisfiúsan elpirul, majd elsápad, amitől újra elpirul. Nagyot sóhajt. Aprócskát nyög. Közben nekivadultan dörömbölnek a bombabiztos vasajtón. Akárha türelmüket vesztett hitelezők. (Ellenséges vagy saját zsoldosok?!) Véget vet az egésznek. Nem maradt más. Sarokba szorították. Luxusbunker. Beszorult. A bőrönd nála. El tudja indítani a Végső Eseményt. A kódot, a kódot. Azt kell már csak beütni.

Önök cárt csináltak belőlem! Önök közül hányan tudtak volna ellenállni a kísértésnek?

Sokat volt külföldön. Ott lett hazafi! Ott, abban a kis odúban, szűk kis kamrában, távol az ősi talajtól, abban a koporsónyi szobácskában.

Most meg itt küzd, ebben a szép nagy bunkerben. Itt volt az alatt a rohadt vírus alatt is végig. Darts, sztriptízbár, casino, bowlingpálya, medencék, jégkorongcsarnok, autóverseny-pálya, cseppkőbarlang, étterem, bazilika tartozik hozzá.

Havonta cserélik a vérét, mégis: bőre salakszürke, szíve nehéz, lelke üres.

A gyanúsakat már kinyíratta, most azok gyanúsak, akikkel kinyíratta őket. Utolsó beszédét streameli, a világ összes csatornája közvetíti. Parancsoláshoz szokott arca a szokottnál is puffadtabb. A

meg nem bánt kegyetlenség ráncait felvarrták, gyér hajából frizuraillúziót gereblyézett, ujjával idegesen dobol az asztalon.

Önök növesztettek engem ekkorára! Most már belátják, ugye, hogy én vagyok az az elefánt, akiről önök addig beszéltek, míg be nem jött a szobába? A Nagy Elfogadóknak kellett valaki, akit nem lehet elfogadni, igaz? Hányszor aláztak meg? Hányszor néztek félre, mikor mi a kezünket nyújtottuk? Mikor el akartuk mondani, mi fáj. Önök meg akarták nekünk szabni, milyen forrón együk a kását! Hát, most együtt esszük meg, amit főztek!

A rációt a legbabonásabb hittel istenítették, így lettek a legirracionalisabb hatalom a történelem színpadán!

Az önök szabadságánál nem ismerek nagyobb rabságot!

Azzal vádoltak, hogy megöltük az ellenfeleinket – önök megölték Istent. Azt gondolják, kvittek vagyunk?

Jól éltek, de miért éltek? Erre nem volt válaszuk. Mi nem éltünk jól, de tudjuk, miért halunk meg!

A mi népünk mindent kibír, nehezen, de elviseli.

Önök attól a híres felvilágosodásuktól nem láttak messzebb a saját orruknál! Önöket elgyengítette a kényelem! A morál kardját puha párnákra cserélték! Túl sok volt a forró csokoládé! A laktózmentes café latte! Az ülésfűtés! A kézműves eperparfé! Elpuhította önöket az iható csapvíz, a sok kézmosás, a hajzselé, a női futball, a férficsók, a parlament, az úgynevezett emberi jogok!

Bámulatos! Még itt, a végső kétségbeesés közben is féken tartja indulatait. Csak a dobolás sűrűsödik, de kézben tartja örületét, mint táncoltató a medvéjét!

A világ elpusztítása nem lehetőség, hanem kötelesség immár. Rettenetes lenne, ha most nem történne végre valami rettenetes!

Mondja. Közben vészjóslóan villognak öreg hiúzfalkavezér-szemei.

Mennyi aljasságot kellett volna még elviselnünk? Azt várták tőlünk, hogy pofozzuk fel, aztán köpjük arcul saját magunkat! Csúnya egy história, de mi megbocsátjuk önöknek, amit el fogunk követni önök ellen! A szenvedés a boldogság, hát nem értik? Aki elpusztítja, nem tesz kevesebbet, mint aki megteremti a világot. A romokon egy új testvériség születik! Nagy bánatot fogunk látni, és a bánatban boldogok leszünk!

Önök szerint egy halott csecsemő nem lehet szép?

Beszív. Kifúj. Észnél kell lenni. A kódot! Be kell írni a kódot!

Beírja. (XXXXXX)

Elindult.

Pár óránk maradt.

Önök mivel töltik, uraim?

STÍLUSGYAKORLATOK

Válaszoljon!

Megölné a szomszédban kopácsoló honfitársát?

- a. Meg
- b. Hogyne
- c. Költözöm

Ha állat lenne, milyen ember szeretne lenni?

- a. Állatvédő
- b. Zoológus
- c. Vadász

Elégedett jelenlegi munkahelyével?

- a. Teljesen
- b. Lehetne rosszabb
- c. Rosszabb

Mennyi az éves bevétele?

- a. Elég
- b. Nem elég
- c. Nincs

Mit sportol?

- a. Kocogok

- b. Nem kocogok
- c. Ha rossz a lift, várok egy kicsit. Aztán lépcsőzöm

Mit jelent Önnek, hogy magyar?

- a. Hogy itt élnem, halnom kell
- b. Szerencsés véletlen
- c. Nem szerencsés, nem véletlen

Mi az élet értelme?

- a. Semmi
- b. Nem szeretnék válaszolni
- c. Most ültettem el a zöldborsót

A Tisza szól

Tisztelt Bíróság,

a legmagyarabb folyó vagyok, mondják. Magyar, tehát szabad: akkor miért szabályoztak?

Holtágaim, ártereim, egykor volt csíkászok, pákászok, mocsári vadászok, ti tudjátok, csak ti tudjátok...

Szalmasárga, bodor, női hajszál, aki voltam. Élő ősleves, mustszínű, szabad folyó. Elejtett báli szalag, elvesztett pántlika, szakadt hegedűhúr, korbácsnyom a jobbágyok hátán...

Holdfény, ha táncolt rajtam éjjel, napfény, ha csillogott délben, boldog voltam.

Vágtattam volna én a rónán át? Zúgva, bögve törtem volna át a gátot? Túlzás. Elterültem, hordalékomat szétosztottam.

Dehogy akartam én elnyelni a világot! Csak mikor gátak mögé zártak, mikor medremet át- meg átvágták. Mikor partomra izgága gátőrt dobtak, csak akkor lázadtam, csak akkor áradtam, Szegedből Velencét csak akkor csináltam.

Mezőkön hullámzottam át, pór menyecske korsaját belém merítette. Halgazdag hercegeként hoztam én birodalmam kincseit, a csempészárut, az uszadékfát, a madarat, a kavicsot, a tiszavirágot, az egész vadvízi élővilágot, és igen, azt az öngyilkos leánykát is, akit nem én öltem meg! Esküszöm!

Kérem, ítéletüket a fentiek figyelembevételével hozzák meg, maradok tisztelettel,

a Tisza.

Apró

Emberek! Elveszítettem az érdeklődésemet. Ha bárki tud mondani valamit, bármit, aminek van valami értelme, kérem, jelentkezzen! Ugyanitt megunt világmegváltó terveimet kevés-s-is-beérem hozzáállásra, eredeti gondolataimat gyakran használt közhelyekre cserélném. Hívjon!

Késő vonatra várakozás, türelem, míg a gép betölt? Nekem van időm, bízza rám! Ezenkívül szívesen lennék mások helyett feldúlva, és jó áron rágódnék mások problémáin. Név és cím a szerkesztőségben.

E hónap 23-án, a 11C helyközi járaton, 13:17-kor elhalványodtak gyermekkori emlékeim. Várom volt osztálytársaim, óvodástársaim, családom (?), barátaim (??) jelentkezését!

Lehet ezt még játszani egy ideig, hogy nem veszed meg, de nem érdemes. Neked jól jönne, nekem meg kell a pénz. Ma, délután ötig, különben nem állok jól magamért. Ez az utolsó figyelmeztetés. Nagy erővel felvonulok. Te fizetsz, én átadom. Nincs kecmec. Semmi okosság, vagy rád gyújtom az egész kócerájt. Huszonöt év szakmai tapasztalattal elmondhatom: ez egy tök jó állapotú, megkímélt, személyre szabott, teljes körű garanciával ellátott, kihúzható, ággyá alakítható, vajsínű, többrészes, azonnal elvihető ülőgarnitúra első tulajtól! Tetszeni fog! Érdeklődni itt fogsz: +36209874357!

Keresem gazdatestemet. Az 1800-as években bukkantam fel utoljára. Álszerénység nélkül mondhatom, nem egy nagy korszak fűződik a nevemhez. Melyik volt a kedvencem? Nehéz választani. Mintha egy anyától azt kérdeznék, melyik gyereket szereti jobban. Voltak, akik mindent megtettek, mégis sikerült őket nyakon csípnem. Mások nem hittek bennem, a létezésemet is tagadták, aztán mégsem tudtam őket kinyírni. Mikor nem profi tudósok harcoltak ellenem, hanem a régi módszerekkel próbálkoztak, az sokkal-sokkal szórakoztatóbb volt. Viszont mikor vakcinákkal, gyógyszerekkel jöttek, azt meg szakmailag találtam nagyobb kihívásnak. Sokszor már-már eltűntem, de nem adtam fel. Itt vagyok. Ragyognék. Szóval szeretnék visszatérni. Mutálódnék is. Én tudok alkalmazkodni. Mit csináljak, máshoz nem értek. Még egy esélyt kérek csupán. Remélhetek?

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy tragikus hirtelenséggel elhunyt az utolsó nagy, fehér káposztalepke. Fehér volt. Nagy. Káposzta, de elsősorban és mindenekelőtt: lepke. Kártevő, aki most mégis hiányzik. Látjuk még, ahogy rebben, ahogy landol, ahogy elidőz egy-egy levélen, megpihen az őzike orrán, barackfa virágán. A rovarok osztályának lepkék rendjébe, bunkócsápúak alrendjébe és a fehérlepkék családjába tartozó nagy faj utolsó egyede volt ő. Gyászolják a törzsfejlődésben hozzá közel állók, természetes ellenségei, a békák, a madarak és a gyíkok, valamint a biológusok, ökológusok, még pár kémia tanár is az ő nemük szerint. Temetése e hó 31-én a Fajok Temetőjében lesz 13 órakor. Nyugodjék békében!

Turisztán

HAZÁNK neve Turisztán.

Turisztán nagyjából független, többé-kevésbé demokratikus kirándulóállam.

A nép a hatalmát választott sofőrjén, Csabán és annak cseretársán, Feri bátyánkon, de legfőképpen Ibin keresztül, kivételesen közvetlenül gyakorolja.

Senkinek a tevékenysége nem irányulhat a volán erőszakos megszerzésére.

Turisztán területe a buszra és az időben lefoglalt szállásra tagozódik. Mindenki oda ül vissza, ahol ült.

Turisztán címere: nagy, sárga, nyitott esernyő, ciklámen Ibi Tours felirattal.

Lobogója: zöld sávban, kék kockás pléden harminchárom kolbászkarika, mellette alufóliában só, paprika, paradicsom.

Nemzeti eledele: a rántott húsos szendvics. Ha elfogy, a fasírtos.

Nemzeti itala: akciós dobozos sör (ha lehűlt), kávé (ha még meleg), pálinka (ha még van).

Nemzeti viselete: bermudanadrág övtáskával, barna zokni szandállal.

Mi, Turisztán tagjai, az új évezred kezdetén, felelősséggel minden elveszett napszemüvegért, kinyilvánítjuk, hogy legyen nyár, valamint az alábbiakat:

Büszkék vagyunk arra, hogy az Ibi hazánkat a keresztény Európa és a világ last minute mozgó államává tette.

Hisszük, hogy gyermekeink és unokáink az általunk megtekintett csodákat már biztosan nem fogják látni, ezért mi hűtőmágnes és kulcstartó formájában megvásároljuk azokat nekik.

Menetrendünk szövetség a múlt, a jelen és a leghátsó üléseken utazók között.

Nekünk ne füstös hátsó szobákban jelöljék ki, hogy hol szabad dohányozni! Ha találunk kukát, szemetünket oda dobjuk, ha nincs túl messze. Hisszük, hogy ha egy okádék a WC, mellé is lehet menni.

Büszkék vagyunk a farmotoros Ikarusokkal, Wartburg és Trabant Hycomatokkal kiránduló őseinkre, kik megfelelő faktorú naptejek nélkül is nekivágtak.

Büszkék vagyunk emeletes Mercedes buszunkra, németből hozták be, elég jó vétel volt. Hisszük, hogy az úszógumik felfújva is beférnek a csomagtartóba! Valljuk, hogy a műszaki lejárati dátuma: relatív! Nem értjük, miért a mi sofőrünknek kellene levennie a reflektort?! Addig megyünk a belső sávban negyvennel, amíg akarunk! Nem fogunk mindenáron szállást fizetni, alszunk inkább a buszban!

Ígérjük, hogy helyreállítjuk és megőrizzük a legutóbbi benzinkúton részekre szakadt nemzetünk szellemi és lelki egységét. Valljuk, hogy az egyéni szabadság nem azt jelenti, hogy váratjuk a csoportot. Ha kettő volt megbeszélve, az nem fél három.

Tiszteljük más csoportok szabadságát és kultúráját, együttműködésre törekszünk, de ha mi voltunk ott előbb, mi megyünk be előbb. Tartsanak minket tiszteletben! Hát álljon már meg a menet! Megállapítjuk, hogy a sorban állás a gyávák sportja!

Esküszünk, hogy a hátizsákot a múzeumban sem fogjuk levenni!
Kijelentjük, hogy a tárlatvezetésért nem fogunk fizetni, majd
belehallgatunk más csoportokéba.

Valljuk, hogy az emberi lét alapja a két óra szabadprogram, de
tagadjuk, hogy a napágyak nem ingyenesek, mert nem volt az kiírva
sehol.

Valljuk, hogy az Aperol Spritz nagy része jégkocka, ezért
igazságtalanul drága, ez átverés, kérjük az üzletvezetőt!

Hisszük, hogy mindenhez kérhetünk szívószálat, mert nem attól
fog tönkremenni a bolygó, és elvárjuk, hogy jelezzék, ha már benne van
a szervizdíj, mert akkor nem adunk borraivalót, meg egyébként se.

Kinyilvánítjuk, hogy a talált tárgy az nem lopott tárgy, hanem
onnantól az a miénk, és ami másnak benzinlopás műanyag csővel egy
másik buszból, az nekünk *sharing economy*. Valljuk, hogy ha szép a
kávészsze, azt eltesszük emlékebe, ami nem baj.

Kinyilvánítjuk, hogy a tejszínhabot ne kelljen már külön kérni!

Időjárás, légy kegyes Turisztánhoz!

Talányok

Ha öt év alatt ezen a közepes méretű bolygón, egy átlagos csillag körül keringve, egy közönséges spirálgalaxis külterületén 1777 régi kommunistából 1773 újfasiszta lesz, akkor hány újfasisztából lesz újra kommunista eme halványkék pöttyön, amelynek felületén, adott idő alatt, nem egyenes vonalú, nem egyenletes mozgással rendszerváltás történik, és az érdekeik úgy kívánják, ahol az érdekeik mértéke állandó, és egy korsó sör ára 899 Ft?

Pár ezer évig a művészet utánozta a természetet. Most az AI utánozza a művészetet. A művészet vajon fogja-e utánozni a természetet utánzó művészetet utánzó AI-t?

Alkoholista vagyok-e, ha azt mondom: alkoholista vagyok? Hiszen, mint tudjuk, az alkoholista magának sem ismeri be, hogy alkoholista. Tehát alkoholista vagyok. Tehát nem vagyok alkoholista? Tehát alkoholista vagyok??

Új KRESZ

Jövő hétfőtől bevezetik a közlekedésben a feudalizmus szabályait. A KRESZ-ben más elbírálás alá esnek majd a különböző anyagi értéket képviselő járművek. Az új szabályok alapelve, hogy a terepjárónak elsőbbsége van, illetve hogy a vonat tud várni, a koraszülöttmentés pedig nem egy konvoj elengedésén fog múlni, és a stoptáblát tízmilliós éves jövedelem alatt kell csak figyelembe venni.

Jelölje be a helyes megoldást!

Ön gyalogosan közlekedik kitaposott cipőben, rongyos kabátban, gyermeke örökölt ruhában halad ön mellett. Szeretnének átjutni az úttest túloldalára. Az úttesten egy kék, megkülönböztető jelzéssel rendelkező, de azt kikapcsolt állapotban tartó autó közeledik a megengedett sebesség négyszeresével, szabályosan. Mit tesz ön, mielőtt bejelöli a B-t?

A) Alulról építkezve, a társadalmi csoportok közötti szolidaritást erősítve, érdekeinket egyeztetve tüntetéshullámot indítok el, mely forradalomba csap át, a győzelem után pedig ha nem is egy ideális, de egy igazságosabb társadalmi berendezkedés jön létre.

B) Tisztelgek a megkülönböztető jelzéssel ellátott autóban utazó hivatalosság előtt. Hálát adok neki. Házamat a nevére íratom. Otthon maradt, hajadon leányaimat használatra neki felkínálom.

C) Nem tisztelgek a megkülönböztető jelzéssel ellátott autóban utazó hivatalosság előtt, ellenben fojtott hangon gyermekemet arról tájékoztatom, hogy ott megy a g.ci.

D) Nem is akartunk átmenni a másik oldalra.

Kirándulás

Alulírott H. János főtörzsőrmester, folyó hó huszonharmadikán felkerestem a Természetet családom körében, mely család áll egy feleségből és két kiskorú gyermekből, illetve belőlem.

Az ingatlant úgynevezett lépcsőfokok során át hagytuk el. Az objektumból kilépve napfelkeltét tapasztaltunk. A későbbiekben erre a jelenségre aznap többször már nem került sor.

Ezek után egy természetvédelmi területre indultunk saját üzemű gépjárművünkkel, ahol is egy rétet vettünk célba csoportosan.

Fent említett réten virágokra lettünk figyelmesek. Tartózkodási helyünkre szellő érkezett déli, délnyugati irányból, mely szellő, bevallom, jólesett. Tollaslabda-tevékenységet, fogócskát, majd piknik formájában kivitelezett étkezést hajtottunk végre. Kosárkánkban 17 (azaz tizenhét, tehát 17 db) szendvics tartózkodott, melyek maradéktalanul elfogytak a táplálkozás alkalmával, melyhez házastársam jól megérdemelt szalvétát is biztosított. Később szikrázó napsütés esete forgott fenn, majd orkánerejű légmozgás történt rajtaütésszerűen.

A helyszín elhagyása folyamán pokrócunk a réten nyomott hagyott, a fűszálak függőleges irányú állása vízszintes irányba módosult, mely ténytet jegyzőkönyvben rögzítettem a horizontális és a vertikális szavak megfelelő használatának segítségével. A pokróc alól előkerülő hangyáktól napszaknak megfelelően elköszöntem. A naplementét fegyelmezett sorokban értük tetten és követtük nyomon, majd

gépjárművünkhöz indultunk állandó lakcímünket tervezve megközelíteni, azaz hogy indultunk volna, mert váratlanul egy magát remekül álcázó erdei sikló támadását érzékeltük, ahogy egy cickány egyedet szándékozott előre megfontolt aljas szándékkal, haszonlesésből, élve lenyelni a saját részére. Családomnak biztonságos fedezéket rögtönöztem, majd szolgálatba helyeztem magamat, és a cselekményt, tőlem telhető gyorsasággal, megakadályoztam.

Otthonunkban, állandó lakcímünkön, élettársam tudomásomra hozta, hogy ő nem bírja tovább, én egy (1db) merev fasz vagyok, a holnapi nap folyamán a gyermekekkel együtt hazaköltözik az anyjához. Ne is próbáljam meg lebeszélni hathatós ráhatással, mert nem fog sikerülni. Kénytelen voltam rögzíteni a tényállást: a szerelem nem örök, sokkal inkább két oldalról gondosan zárt időszakasznak tekinthető.

Féltem ettől a könyvtől

A film jobb volt. Hangoskönyv mikor várható? 6/10

Olyan, mint a jó húsleves, minden benne van. Nem tudtam letenni, bár felemelni sem könnyű! :) 10/10

Nekem. Ez. Most: nem. Nagyon nem. Erőltetett, túlirt. Nagyon tömény. Lehet, hogy bennem van a hiba, de hát az vesse rám az első követ... Elkélt volna egy szigorú szerkesztő, nna. A tipikus még dolgozhatott volna rajta. Ezt három bekezdésben el lehetne mesélni. A cselekmény zavaros, a nyelvezet eklektikus, jellemfejlődés nulla. Ennyikeh. Jóindulattal: 3/10

Négy műszakban dolgozom, bocs, nekem erre nincs időm. Akinek ez nem tetszik, vegye ki a szeméből a gerendát először! Uff. Nem tudom pontozni.

Nincs ezzel semmi baj, vannak benne jó sztorik, a helyén kell kezelni: mese!! 8/10

Régóta terveztem, hogy belevágok, de bevallom a nagy bűdös igazságot: nagyon féltem ettől a könyvtől! Felemás érzéseim voltak, nem mindig kötött le. Az első rész nehezen indul, de aztán belendül. A nyelvezet néha fárasztó, de megéri átrágni magunkat rajta. Voltak részek, ahol el-

elkalandozott a figyelmem, a szerző bocsássa ezt meg nekem :) Az Énekek Éneke az egyik kedvencem. Nem vagyok fantasyrajongó, de ez bejött. 9/10

Nem tudom, mit toltak a próféták, de vennék belőle nagy tételben. 10/10

Hibátlan. Zseniális. Minden papnak el kellene olvasnia egyszer az életben... 11/10

Gratulálok. Melyik kibaszott könyv miatt haltak meg többen? Olvassátok, balf.sz birkák! (Válasz: A stílusod téged minősít. Ha nem tetszik, ne olvasd! Válasz a válaszra: B.szom anyád! Válasz a válasz válaszára: Nem tudod, mit cselekszel! Válasz: Miért van ebben ennyi zsidó? Csak kérdezem.) 0/10

Kiköptem az agyamat a f.szomon! Köszönöm az élményt! De mekkora egy nyilas komcsi transz már ez a Pilátus?! 10/10

Fú, nem tudom, az író olvassa-e ezeket itt, de ha igen, biztos elgondolkozik, hogy ezért érdemes volt-e:) Szerintem 9,5/10

Első Teljes Magyar Akadémiai Nagyszótár (I–
CXCIX. kötet)
(Részletek)

baszni (i) 1. közöszlúni. *Megbaszlok a ravatalon, professzorom, ha ez nem egy nitrogénatom!* 2. elront. *Kulturáltan basszad szét a kuplungomat, Esztike, jó?*

béke (fn) Lásd: háború.

demokrácia (fn) népuralom, ahol a népnek jogában áll saját jogait sárba tipró vezetőket is választani. Fajtái: alulszabályozott, csálé, fasisztoid, felülvezérelt, hibrid, horpadt, lötyögős, meggyalázott, működő, pöttyös, túlirányított. *Né', má', milyen egy csálé demokrácia az ott, he!*

diktatúra (fn) önkényuralom. Nemritkán demokráciának nevezi magát. Előnye, hogy szombat este sokkal csendesebb a belváros. Totalitárius verziójának hátránya, hogy mindenki úgy fütyül, ahogy a kedves vezető táncol, sok ártatlan ül börtönben, rengeteg bűnös flangál szabadon, annyiféle vélemény van, ahány mosópormárka (1), meg hogy szombat este tíz után nincs nyitva semmi a belvárosban.

fasizmus (fn) holisztikus világnézet. A diktatúra egyik aletesete, melyben pontosan megszabják, kit kell gyűlölni, milyen ruhában, milyen étrend mellett, minek a nevében, kiért, meddig, hogyan, milyen arckifejezéssel. Jellemző rá, hogy hívei nem nevetik ki a többieket,

akármilyen vicces zokniban parádézzanak is azok. A *fasizmus* térdzoknijára erőt ad! Lásd: **autópálya-építés, fajbiológia, szögesdrót, díszszemle, hullaszag, büszkeség, meszesgödrök**. Többnyire vérmentes, lakodalmas változata a **populizmus**.

fasz (fn) 1. hím nemi szerv. *Egyél, államtitkár uram, abból a bálnafaszos szendvicsből is, finom.* 2. kellemetlen, gyanús ember. *Ki a fasz az ott a Zeneakadémia főbejáratánál?* 3. közelebbről nem meghatározott hely. *Hova tegyem a lexikonokat? Baszd csak le oda a faszba!* 4. semmi. *Mit tudsz erről az óegyiptomi naphimnusról? Lófaszt se!*

felvilágosodás (fn) történelmi folyamat, mely után a bamba, kiskorú emberiségből akár a rációtól megkerült felnőtt is válhat. A *felvilágosodás nélkül most nem írhatnám itt le, hogy a felvilágosodás nélkül most nem írhatnám itt le!* Lásd: **nagy francia forradalom, guillotine, haladás, antiklerikalizmus, tudományos pozitivizmus, ész, terror, értelem, enciklopédia**.

forradalom (fn) gyors, radikális változás, melynek során új, gyors, radikális változásra szoruló helyzet áll elő a társadalmi életben. *Tovább kell küzdenünk a forradalom eredményeit megőrzendő – mondta el a pártfőtitkár a mai akasztások kapcsán.* Fajtái: mosogatószer-polgári radikális, kommunista amuzikális, metoojakobinus-vegetáriánus, ökoanarchista wagneriánus, fitnessmaoista, macsófeminista-trappista. Lásd: **igazságtétel, lámpavas, tiszta lap, új világ, exhumálások, utcaátnevezések, rekvirálás**.

geci (mn) rosszindulatú. *Ne legyél má' geci, tanár úr, múlt héten befejeztük a felvilágosodást, nem?*

háború (fn) 1. fegyveres konfliktus, melyben egy szelíd nép megtámad egy agresszívet, hogy békében élhessenek együtt. 2. az igazságtalan

békét megelőző értelmetlen gyilkosságok összessége. *Fejbe lövünk benneteket, mielőtt a lábunkra léptek, mert ezt a háborút ti kezdtétek.*

kapitalizmus (fn) leváltandó és leválthatatlan gazdasági berendezkedés, melyben egy vékony réteget kemény munkával szupergazdaggá tesz a dolgozók széles tömege, és ezzel a középosztály is jól jár, ha van. Lásd: **magántulajdon, kaparjkurta, árubőség, szabadpiac, black friday, tervezett elavulás, hajléktalanság, jachtkikötő, ételosztás, fine dining, profit, növekedés, hatékonyság, apokalipszis.**

konzervativizmus (fn) világnézet, mely szerint a világ igazságtalan, de ez így igazságos. Képviselői idegrohamot kapnak, ha valaki odébb akarja tenni a nagymamájuk almáriumát. Lásd: **tuberkulózis, angolkert, analfabetizmus, kamarazene, jobbágyfofózás, ezüst zsebóra.**

kurvára (hsz) nagyon. *Hát én kurvára nem látom az Alfa Centaurit ezzel az űrteleszkóppal.*

liberalizmus (fn) 1. Napóleon előtt nem sokkal létrejött ideológia. Hazánkban valamikor a Kispál és a Borz búcsúkoncertje közben szűnt meg. Leginkább a liberalizmussal szemben elfogadó világnézet. Mindenkinek megengedi, hogy kinevesse a másik zokniját. Előnye, hogy tíz után még be lehet ülni valahova egy sörre. Lásd: **abortusz, marihuána, kisebbségi jogok, zaj, kosz, szabadság, buzulás, későn fekvés, hosszú haj, farmernadrág, tolerancia, szelektív felháborodás, jancsómiklós, rock and roll.**

nacionalizmus (fn) világnézet, mely szerint minden nemzetnél különbek és szerényebbek vagyunk, jobbak az ételeink, szebbek a nőink. Lásd: **kastélyfelújítás, etnikai villongások, testvériség,**

képmutatás, eredetmítoszok, nyelvtörvény, tisztelet, áldozatiság, tekintély, lakosságcsere, gasztrofesztivál, sortűz.

politikailag korrekt (mn) bunkó reakció a bunkóságra. *Ilyet nem lehet mondani, hogy a szólásszabadság rossz, ez politikailag nem korrekt: fogd be a pofád!* Élcsapata a liberálisokat gyűlölőket gyűlölő woke mozgalom.

szar (fn) 1. anyagcsere végterméke. *Nézd már meg, mi a retkes kurva anyám az előjegyzés a Holdfényszonátánál, mert Beethoven szerintem nem szarral gurigázik!* 2. (mn) alacsony minőségű. *Azt mondja, leszárom a szarjaidat, mert szarok.* 3. (ige) Nem törődik veled. *Mondom, jó, szard le, de le se szarta.*

szocializmus (fn) 1. egyszer ügyetlenül, máskor kegyetlenül művelt, mutáns-humanista, (nem is annyira) látens (állam) kapitalista társadalmi berendezkedés. Lásd: vasútfejlesztés, kirakatperek, olcsó könyvtár, szilencium, védőnőhálózat, háztömbbizalmi, lakásépítési program, cenzúra, népművelés, népoktatás, tervgazdaság, egyenlőség, titkosrendőrség, társadalmi mobilitás, munkásotthonok, besúgóhálózat, teljes foglalkoztatottság, akasztófák. 2. olyan, az anyagi javakról való lemondást hirdető idea, melynek megvalósítása során annak vezetői még soha nem tudták eldönteni, ki kezdje a lemondást. *Kedves elvtársak, a szocializmus építése elkezdődött. HOL A TÉGLA?*

KIS SZÍNESEK

Vadászat

Ősz. Rozsdás, sárgálló, hervadtzöld. Ökörnyál úszik a hajnali fényben. Mélabú húrja pendül. Ködpamat lebeg. Már csak pár hét, és jég bilincseli, hó porcukrozza a tájat. Szélcsendes, vadászathoz ideális idő...

Mily' jó most emlékezni e vadászkalandra a kandalló mellől.

A fővadász a helyes lőirányokat ismertette. Reményét fejezte ki, hogy a forgandó vadászszerencse kegyében részelteti majd az összes résztvevőt.

Bivalyerős Land Rovereken indultunk neki a sárnak. Az erdei utak mellett tölgy, bükk és gyertyán fajok álltak őrt. Erdeink fajgazdagsága páratlan, erre joggal lehetünk büszkék. Nem egy tölgy évszázados példány. Lombkoronájukban sokféle madár lel búvóhelyre. Fészkével fent honol a szajkó, a holló, foglalt varjúfészkekben szundít a mókuscsalád.

A közeli, tarlott táblákon jókedvű csülkösök csemegéztek a maradékon, spízerek lépkedtek elsőagancsos méltósággal, vadméhcsalád szorgoskodott öreg fa odvában, a távolban vadgerle krúgott, közönséges földigiliszták fúrták magukat mélyre. Hangyák nyüzsögtek. (Minden boly egy külön ország.)

Cinke szállt telivér dám lapátos hátára szőrét tisztogatni: az erdő táplálékláncában mindennek megvan a maga helye.

Erdeink koronás főinek vágótól izzó teste lehűlt immár, elnémultak a bőgőhelyek: vége volt a barcogásnak. Döhér súlyuk a szerelem kohójában olvadt el. Új élet készülődött a szarvastehenek szíve alatt. A

vadkanok kedvükre dagonyáztak, az ősz utolsó sugarai vígan játszadoztak agyaraikon: ha nagyobb vízre lel, nemcsak tud, szeret is úszni benne a turcsi orrú, és a hullt makkból is szívesen tömi meg gömböcét.

Ekkor halk nesz ütötte meg fülemet. Moccant a bokor. Hát ez meg miféle szerzet? Egy későn fekvő bagoly indult pihenőjére halk suhogással. Éji vadász ő, köpete kistestű rágcsálókkal teli étrendről regél a gyakorlott szemnek.

Épp csak hogy megérkeztem egy afrikai vadászatról, ahol is pazar kant sikerült tűpontos gyomorlövessel terítékre hoznom, most pedig már itt zötykölődtem a jó hazai utakon, bőséges früstök után.

Kint voltak. Sziluettjük szelíd zsombékon finom párából bontakozott. Kisebb csoportok, hímek és tojók vegyest. Az itatónál koktéloztak. IT-sek, vállalati jogászok, egy kimenőszámlázási munkatárs, néhányan a bérszámfejtésről. Nem volt vesztegetni való időnk. Felállítottuk a lőállványokat. Hajtás, cserkelés kezdődött. A vadrécék már útra keltek, csak egy kis bicebóca nem tudott velük tartani, itt totyogott most körülöttünk. Vigyázva állígtattuk a célkeresztet, nehogy rálépjünk.

Először két logisztikus kapott pompás lapockalövést. Egy belga csokoládémárka helytartói. Zsírrétegben felgyűlt tartalékaikat jól rejtette a golfruha. Vérhabos harákolással nyúltak el, tovább nem csörtettek, vérük kifolyt.

Emitt fácánkakas riadt fel mellettünk kisebb szívszélhűdést okozva egynémely vadászunknak. Szántuk-bántuk, hogy megzavartuk őkelmét. Amott sebzett topmanager vonszolta magát, friss csapát

hagyva a sárban és nyomokat egy dőlt fenyőfaroncson. Díszes Patek Philippe került szerencsés kilövőjének csuklójára.

Most a sűrűből felvérzett HR-igazgatók törtek elő. Tág orrlyukakkal, térdlövéstől visongva támadtak reám. Kénytelen voltam torkon puffantani őket. Karikára lőtten buk fenceztek. Felnyílt gégejükből sűrűn buzogtak fel a meleg vérben úszó, hollandus szavak. Csatakos fejemet puha mohán pihentettem. Kalpagomon toboz koppant. Az első területi képviselőm kilövése óta nem voltam ily elégedett. Nagyapámra gondoltam. Ő vitt el először vadászni. Kiváló sörétes- és golyólövő hírében állt az öreg (találati biztonsága bőven 80% fölötti!). Nagy héjász, agarász és solymász is volt. Isten nyugtassa.

Puskalövésnyi távolságban lapuló, nagy szemfogú igazgatósági tagok rebbentek fel szűrt lombárnyékból. Sarkukban jól bevadászott ebeink lihegtek, csaholták, fogták őket szorosán. Végül tűzben rogytak össze, a kiömlő beleikből szivárgó Sex on the Beachek hosszan fogják kísérteti szerencsés Nimródjukat.

Kihúztuk őket a nyiladéokra. Békésen feküdtek a verőfényes tisztás avarszőnyegén.

Később jó pár projektkoordinátort sikerült halántékon dörrenteni. A golyó szemükön át távozott, lüktető agyuk látványa kannibáli örömben részeltetett. Csapájuk jól mutatta, merre próbáltak iszkolni vaksin. A laza erdőtalaj rengeteg vizet képes megkötni. (Feltehetően több vizet tárol, mint valamennyi tavunk és folyónk együttléve.) Ezenkívül nagyszerű nyomórzó, melyből a gyakorlott puskás könnyen olvassa le a menekülő zsákmány szökési kísérletét.

A pirosuló galagonyabokrok kiváló búvóhelyet biztosítottak a hörgő pénzügyi főtanácsadónak, de nem örökre. Könnyedén reátaláltam,

sebágyában megkegyelmeztem neki. Gyöngéd, ám nagy torkolatdörejű lövéssel szabadítottam meg szenvedéseitől. (Nagyon elégedett voltam az állítható pofadékkal és az agytalppal ellátott GRS tusommal, mellyel az agyazás pillanatok alatt saját igényeimnek megfelelően állítható.)

Napszállta közeledett. A tetemeteket terepjáróinkra hordtuk, ott játszottak mozdulatlan „kicsi a rakás” -t. Nem volt más hátra, mint hogy felszolgálják méltó jutalmunkat a vadászházban. Nagy agyagedényekben porhanyósra sült emberhúsok jártak már mindannyiunk fejében.

Ám ekkor szörnyű kellemetlenség rontotta el örömünket. Észrevettük, hogy sörét tévedt egy kis mezei nyúl tapsi fülei közé üregétől pár ugrásnyira. Tompán puffanhatott kicsi teste. Fel se tűnt senkinek. (Valószínűleg nyomban szörnyethalt.) Sokunk kapott azonnal sírógörcsöt, mások idegsokkban fetrengtek. Nagyon sajnáltuk szegénykét. Pszichiátereket kellett hívnunk, a kiscsoportos traumafeldolgozás azóta is tart.

A szokásos kvaterka így tehát elmaradt, de sebaj: jövő hónapban újra vadászni indulunk!

Fő feladatunk továbbra is együttműködni a természettel, vigyázva a Föld tüdejére: erdeinkre! Tudatosan kell szabályozni, észszerűen gyéríteni a multinacionális tőkét, és támogatni a hazait.

A rovarivó

Rovarivó üstökösként tűnt fel ötéves korában Csatári Sári. Ma már sok száz magas pénzdíjazású, élődarázsivó bajnokságon is túl van a háromgyermekes családjában. Szemében ugyanaz a tűz, mint amikor először találkoztunk, huszonöt esztendővel ezelőtt abban a kis panellakásban. Ugyanaz a huncut mosoly, alázat és szerénység sugárzik belőle, mint anno. Meg nem mondanánk, hogy épp a múlt hónapban neveztek el róla egy csillagot. Vele van édesapja is, „A Csatári apuka”. Csodás időben üldögélünk a Vén Gesztenye teraszán.

Az atya kezdi, de Sári cserfes, mint régen, jobbára ő viszi a szót. Megszólalni, a kérdéseket feltenni sincs időm, de nem is baj.

– Időben kell specializálódni. Nagyon korán kiderül, ha valaki, teszem azt, harcsauszonyban jó, vagy pocokszemben. Sárin már a pályában látszott, hogy bogaras. Erre született. Felsírt, ha nem volt fülbemászó a cumisüvegében. Éjjel addig őrjöngött, míg nem kapott szúnyogot. Kell-e ennél egyértelműbb jelzés egy apának? – mondja könnyes szemmel a családfő.

– Nem volt ez egyszerű történet. A kitint nem mindenki tudja feldolgozni ekkora mennyiségben. Ahhoz enzim kell és kitartás – veszi át a szót Sári.

Majd így folytatja:

– A katicabogár cuki, de mérgező. Apró adagokkal kell hozzászoktatni a központi idegrendszert. Szponzorokat kellett találni. Szitakötőket szállított egy cseh cég, sáskát kaptunk Izraelből. Nem

hittek benne. Senki nem hitt benne, hogy egy kislány legyőzhet egy férfit szöcskében. Egy nő erre nem képes, nem áll rá az agya a szöcskére. Ilyen hülyeségeket mondtak és írtak, halál komolyan. Egyszer az volt a bajuk, hogy miért nem őshonos bogarakat nyelek, máskor az, hogy miért őshonosokat. Meg hogy miért nem ezek hozzá anyaföldet. Tüntettek, hogy invazívot nyeljek, meg azért is, hogy ne. Ezeknek nem lehetett megfelelni. Mondjuk, nem is akartunk. Tüntettek is ellenünk, de sokan mellénk álltak, jólesett, hogy támogattak. Mindig erre készültem. Figyeltem a békákat. A nyelési technikájukat. Mentem, amerre kuruttyoltak. Éjjel kijártam szentjánosbogarázni. Nagy híre lett, mikor hatévesen legyőztem egy legendás nagymestert lódarázsban. Mondják gyakran, de hát neked nem is volt gyerekkorod. Külföldről jöttek edzők. Dél-Amerikába jártam edzőtáborba. Körbeutaztam a világot. Míg mások homokot szórtak egymás szemébe, vagy rágták a szagos radírt, addig én ausztrál tigrisbogarat nyelhettem. Ez egy személyiségformáló tevékenység. Nagy áttörés volt, mikor rájöttem, hogy az ízelt lábakkal kell kezdenem, és a potrohot a végére hagyni. Sokat kísérleteztem. A súly a lényeg. Vannak egyliteres, kétliteres versenyek. A folyadékbeosztásra is külön iskolák vannak. A munkánkat ma már pszichológusok, biológusok, fül-orr-gégészek segítik. Szóval, mondom, rengeteg támadás ért minket. Hogy egy nő ne nyeljen szarvasbogarat, mert nem elegáns, ez egy férfisport, hogy képzeljük stb. Az első nemzetközi tornámon úgy kezdte az ellenfelem, hogy én ehetek hangyát, ő meg majd természetesik, úgy is le fog győzni, de persze nem jött össze neki. Utána kihívott sáskára, de abban is megvertem. Ugye, én azon edzettem akkor már évek óta. A

szomszédok állandóan feljelentettek, hogy nem fogok megtanulni olvasni, írni. De apukám nem adta fel.

Az apa bólint.

– Egyébként már nagyapám is jó volt csirkebőrben, de ennyire komolyan senki nem űzte ezt a családban. Én olyat soha nem vállaltam, hogy falunapon igyak szarköpőt, például, vagy cirkuszban, a trapézon szitakötőzzek, esti show-műsorokban vedeljem a csótányt, vagy sörreklámban muslicázzak, pedig nagy pénzeket ígértek, gondolhatja, de nekem nem ez volt az utam – mondja Sári, a családanya, az ember, a sportoló, mondja, mondja, le se lehet lőni, jegyzem meg. – Pedig sokan szívesen megpróbálnák – feleli nevetve, és folytatja is.

– A férjem megértő, mindenben támogat. Ő egyébként kanadai, halnyelő, folyami, amatőr szinten. Az újságírók mindig hülyeségeket kérdeznek: hogy milyen színű lepkét szeretek nyelni, ilyenek.

Megnyugtatom, hogy én nem fogok, de a feleségem a lelkemre kötötte, hogy azt kérdezzem meg mindenképpen: mit csinálsz szabadidődben?

– A bogarokról olvasok, bogarakat festek, bogárbabákat varrok. Fejben gyakorlok. Iskolákba járunk népszerűsíteni a sportágot, hogy a gyerekek értelmesen töltsék el a szabadidejüket. Inkább bodobácsot igyanak hétvégén, mint hogy drogozzanak, nem? – mondja egy szuszra. Az apa csendben, elégedetten hallgatja...

Megköszönöm az interjút, ők pedig fürge szárnycsapásokkal felemelkednek, és kiröppenek a kerthelyiségből.

„Tizennégy szúrással”

- Na, cső, csaj! Azt hittem, már elfelejtettél.
- Ja, nem, csak utaztunk.
- Na! Milyen volt, hogy telt, jó volt?
- Semmi extra!
- Na!
- Árpi megvette az úrhajót végre!
- Wow!
- Nem nagy szám. Voltunk a Merkúron. Kurva sok a kráter, meg minden csupa por, nappal 430 fok, hagyjuk.
- Na, de jó volt, nem?
- Aha.
- És akkor máshol nem is voltatok?
- Ja, de, a Vénuszra ugrottunk be, ott meg akkora a nyomás, nem lehet kibírni, meg kilencvenvalahány százaléka szén-monoxid, vagy -dioxid, vagy mi. Úgyhogy nem is nagyon szálltunk ki a hajóból.
- Marsot dicsérik sokan.
- Ja, jövőre oda is megyünk, csak elfogyott az oxigénünk, meg az Árpinak haza kellett jönni lepapírozni valamit, mert szarakszanak valami adó miatt, de nem hagyjuk magunkat, azt mondta, nálunk is van terhelő rájuk. Anitáék voltak, de olyan porviharba kerültek, örültek, hogy ép bőrrel megússzák. Mi meg eltévedtünk, még a Lófejködben is jártunk. Árpinak pánikrohama volt. Nem unatkoztunk.
- Jó lesz így?

- Kicsit még vágatsz innét hátulról.
- Jó.
- És ti hol voltatok?
- Gárdonyiban két napot.
- De jó!
- Építkezünk, aztán...
- Na, tök jó! A Jupiterről meséltem?
- Még nem.
- Az is szuper, léggöre, mondjuk, nincs, de legalább kevés magyar volt.
- Kicsit dőlj előre! Úgy. Tudtad, hogy ez itt a fő nyaki ütőér?

Imreneum

Megkezdődött a Horváth Imre-emlékév: az Imreneum. A Statisztakirály, Horváth Imre pontosan tizenhárom esztendővel ezelőtt hagyott itt minket, észrevétlen. Az emlékév keretében számos rendezvényen idézik fel a feledésbe merülő művész elhomályosult alakját.

E hét szombatján „Milyen volt Imre bácsi?” rajzpályázaton mérhetik össze tudásukat a diákok, és „Ki tud bármit is Horváth Imréről?” vetélkedőt tartanak az Ifjabb Pincér János Művelődési Házban.

Az esztendő további részében zenés darabot mutat be színházunk. Az előadás Imre bácsi egyik egymondatos szerepének történetét meséli el, azt, amelyikben oly hosszan váraoztatták a hidegben, hogy szétfagyott az arca, ezért nem tudott megszólalni, mikor ő következett volna. Ezután tizenkét évig nem hívták forgatni.

Az emlékév keretében eredeti pompájában állították helyre Imre bácsi egykori postaládáját is, ahova nagyon ritkán jött felkérés. A Horváth Imre Emlékéért Felelős Bizottság elnöke, Hajnalvég Dezső, elmondta, büszkeséggel tölti el, hogy sikerült a láda mindkét oldalát rekonstruálni.

Ahogy fogalmazott, „lefestésére került sor, végeredményben, azt gondolom, hogy úgy érzem, az elkövetkezendőkben tervbe van véve egy új kilincs is ugyanakkor, ha minden jól megy, szűkebb pátriánkban, a kivitelezés lebonyolítására sor kerülhet egy összefogás mentén”.

Emlékeztetett arra is, hogy „ez a lehetőség jó alkalom a kapcsolatok további építésének az esélyére”.

A statiszta-szakszervezet kórusban szavalta el beszédét:

– Nem-fe-led-jük-Im-re-bá-csi-sza-va-it: „A-mel-lék-sze-rep-is-fő-sze-rep-csak-rö-vi-debb-i-de-ig.”

Az avatón a szépkorúaknak egy-egy szaloncukorral kedveskedtek, de előtte pár tánclépést is elsajátíthattak a kisöregék. Műsort adtak a helyi óvodások, és a börtönlakók is meglepetéssel készültek. A megtévedt életűek fogpiszkálóból, szőlőből és egy-egy körtéből ún. gyümisüniket állítottak össze az időseknek, és pár emlékezetes tömegjelenetet is előadtak Horváth Imre alakításaiból, ujjbábokkal.

Ezt követően az Imreneum felelőse félmaratont futott a pajzsmirigyrák ellen. A célba érés során megragadta az alkalmat, és ismertette az Állami Bűnbak Pályázatot, melyre tizenkét éves korig lehet jelentkezni. „Népcsoportok, foglalkozások, tulajdonságok alapján várjuk sok szeretettel az új bűnbakot, vagy bakokat”, tette hozzá. „Az első helyezett ingyenes látogatást nyer a Városi Szennyvíztisztítóba, és egy színesceruza-készlettel is gazdagodhat jobbára. Érkeztek immáron pályaművek a cipőbolto eladók, a kivilágítatlan biciklisek, a kártékony apróvadak, a kiskerttulajdonosok és a túlértékelt vezetősínészek ellen is szintén. Meglátjuk, mit vagy kit hoz a holnap”, hangsúlyozta a Biztos.

Az Emlékházban Horváth Imre kedvenc ételeiből („húsevő vagyok, de amíg forgunk, egy falatot sem” – mondogatta mindig) és italaiból („ami van, jöhet, de csak ha végeztünk”) tartottak ingyenes kóstolót.

Imre segédszínész-oklevelét, bevásárlócéduláit, epeköveit, párttagkönyvét (széttépve '56-ban, összeragasztva '57-ben, újra széttépve '89-ben), kedvenc hamutartóját és *A hetvenedik percben én is*

látszom című, kéziratban maradt emlékiratát is megcsodálhatták az érdeklődők.

Az Imreneum megnyitójának csúcspontjaként Hajnalvég Dezső ünnepélyesen kivizelt az Emlékház ablakán, megidézve ezzel Horváth egyik legnagyobb szerepét, amikor egy a hatvanas években készült, első generációs értelmiségiről szóló filmben Imre a főszereplő apjának habókos, kerítésen átvizelő szomszédját alakította.

A vizelés jól sikerült, bővizű, messze csorgó és méltó volt. A jelenlévők ovációval, nagy-nagy tapssal biztatták Hajnalvéget, aki meghálálta a bizalmat.

Egyszer már úgy tűnt, hogy vége, de a nagy sikerre való tekintettel folytatta, ahogy a Statisztakirály is tette abban az apró és nem is annyira fontos szerepben.

A messiás

– „Örülj, ha olcsóbban vetted, mint a másik! Ha jóllaktál, egyél tovább! Add nekem a fizetésed felét! Az érdek szép.” Ilyeneket mondott, miközben kabátjainkból kivette a pénztárcákat, a feleségeinkről levarázsolta a karkötőket, nyakláncokat, fülbevalókat, és még meg is szexualizálta őket, igen, ott előttünk. Szépen beszélt a rettenetes jövőről, a közelgő klímaarmageddonról. Bejárt a házainkba, megnézte, mi van a hűtőben, kivette, amit talált, és elfogyasztotta. Ha összefutottunk vele a városban, egy rövid találkozás során is simán lecsapolt belőlünk hat-hét deci vért, azt mondta, ez bűnlevétel. Ha aranyfogat látott valaki szájában, azt egy kiskalapáccsal kiütötte. Másnak levágta az orrát. Tőlem az egyik vesémet kérte kölcsön, megkötözött, és három hétig a pincében tartott, ahol néha meggyújtotta a hajamat. Aztán arra kért, hogy az önmegtartóztatás jegyében vágjam le, süssem meg, egyem meg a péniszemet.

– És ekkor sem volt semmi gyanús?

– Nem.

Ízgyilkosságok

Még mindig nem került rendőrkézre a rejtélyes „Ízgyilkos”. Kegyetlen elkövetőről beszélhetünk. Nem kétséges, az ügyek összefüggenek. Őrültkél, az egyszerű, hagyományos kulinária megszállottjával van dolgunk.

Az indulatos üzenetek mellett ősi, házi fűszerkeverékeket is hagy a helyszínen. Ezért egy tárkonyszakértőt és egy csomborkódfejtőt is bevontak a nyomozásba. Egyelőre semmi eredmény.

Eddigi áldozatai:

D. Károly, 42 éves, mesterszakács. A kivégzés eszköze: merőkanál. Az üzenet így szól:

„Itt szó sincs ínnyfrissítésről, ami itt megy: ízgyilkosság! Mi a kávé helyett a zaccot ünnepeljük, és még büszkék is vagyunk rá. Sosem lesz megfelelő pörzsanyag. Katasztrófa! Olyan nincs, hogy viszonylag friss hús. Vagy friss, vagy nem. Vagy például mi az, hogy saft? A kevesebb hagyma több! Előbb kellett volna gondolkozni, nem reflektálatlanul majmolni a nem tudom én, milyen mainstreamet!” – írta fel vérrel a konyha plafonjára.

Sz. László, 57 éves, sommelier. Darabolókés. A fej étellel összeegyeztethetetlenül elválasztva a törzstől. Szabályos sommelier-darabok (máj, gége, hátszín) mindenütt. Nem először darabolt az elkövető, ez bizonyos.

„Zöldfűszer, itt? Ugyan már! Olyan nincs, hogy mindig idény van mindenből! Ez az olcsón, szart, gyorsan hozzáállás. Ez a valamiért

semmit kultúrája. Attól még, hogy a köret mellékszereplő, meg kell írni a szövegét! A hagyományt az tudja továbbgondolni, aki ismeri. Az sem megoldás, ha rutinból mindent elpörköltösítünk. Nem melleleg: miért is hanyagoljuk a sütőtököt?” – írta liszttel a gyúródeszkára.

H. Mariann, 27 éves, barista. Habverő és húsklopfoló. Végzetes agykárosodás.

„Ebben az országban nem lehet megfelelő alapanyagot kapni! Leveles tészta! A franciák miért tudják? Nagy a baj, óriási a zavar, sok a félreértés. A saját történetünket ne másoktól akarjuk meghallgatni! Ki olvas ma már második vagy akár múlt századi szakácskönyveket? A fáradt olaj nem hiba, bűn” – véste egy tésztaalapba.

W. Leonard, 35 éves, a Bocuse d’Or hazai előzsűrijének elnöke. Moslékkeverő fa és sonkaszeletelő.

„Tudja itt valaki, mi az, hogy pájsli? Miért akarunk blansírozni, marinálni, meg mangalicafátylat dermeszteni, ha emberemlékezet óta nem csinált senki egy tisztességes lecsót az országban? Miért akarjuk füsttel aromatizálni a haltejet, ha nem áll össze a kocsonyánk se, és kanállal kell megenni? Szárított bikahere chips? Először egy jó kelkáposzta-főzeléket kéne lehozni nagyobb gikszerek nélkül! És a szezonálisra figyelni! Miért kellene nekem januárban paradicsomot ennem?” – írta velővel a csempére. Az elkövető egyértelműen radikalizálódik, legutóbbi áldozatának szemeit megfőzte, tüdejéből levest készített.

Nem maradt más hátra, továbbra is biztosítani kell a nyomozás zavartalanságát.

És megpróbálni „nem elrontani mindent már az alaplével”.

A vita

Az asztalos és a hangszerkészítő nyilvános vitáján jártunk. Az Ifjabb Pincér János Művelődési Házban egy gombostűt sem lehetett leejteni.

Az asztalos kezdte egy bejárati ajtóval. Mire a hangszerkészítő frappáns válaszként egy pásztorfurulyát faragott ki villámgyorsan, és összeszerelt egy vadászkürtöt. A közönség spontán tapsban tört ki.

Az asztalos nem hagyta magát. Először arra gondolt, csinál egy barokk szekretert, de rájött, azt nem értenék, fellengzősnek gondolnák. Ezért inkább világos, logikus mozdulatokkal gyalult, lakkozott, és felszerelt a színpadra egy komplett konyhabútort. Pattanásig feszült a hangulat. Pisszenni se mert senki.

A hangszerkészítő először egy nagybőgővel, három dorombbal, majd két cimbalommal felelt, és a végén, jó ritmusban, odatett egy harsonát.

Ritka színvonalas vitára számítottunk eleve, de ez minden várakozásunkat felülmúlta.

A színpad lassan megtelt: három brácsára négy könyvespolc és egy gardrób felelt, a sarokszekrényre egy hárfa, két üstdob és egy skót duda volt a válasz.

A vita végén a közönség is kérdezhetett. Először egy cipész adott fel a színpadra egy női szandált, mire egy sámli és egy cintányér készült el nyomban. Ekkor valaki két veszett nyusztot dobott fel, majd egy ismert helyi bajkeverő, az előbbin felbuzdulva, romlott kolbászt hajított a színpadra. Mire egy cukrász ribizlitortával kezdte dobálni a rendetlenkedőket.

Hiába készítettek el a résztvevők közösen egy orgonát a hozzá tartozó székekkel, kottatartóval és a hangszerhez vezető falépcsővel együtt: kész volt a baj. A közönség elfoglalta a színpadot. Vasat kovácsoltak, betont öntöttek, purhabot fújtak mindenre. Volt, aki ott helyben töpörtyűt sütött, más kátránnyal vont be a hangszereket. Egy fegyvergyáros puskákat osztogatott, lövöldözés kezdődött. Valahonnan egy bomba is előkerült. Élesítették, bumm. Nem sokan éltük túl. E sorok írója s még hárman.

Pedig olyan kulturált vitának indult.

A Pöcök

„Városunk továbbra is féltve őrzi a Pöcköt, amelyet Szent Nótás Almás Hiperglobusz Isten kegyelméből odébb pöckölt a harmadik század legelején” – hangzott Timót atya a pöckölés helyén, ahol most, a pöcökalkakú építészet diadalaként, a Pöcöknek köszönhető csodás gyógyulások helyén Pöcökszentély épült.

Már az érsek is megtekintette a Pöcköt, misét is mondott a Szent Elpöckölésnél. Nagyon szívesen visszatérne, ha meghívnák. „Úgy érezzük, hogy ezzel a Pöcökszentéllyel a fiatalokat is megszólíthatja az egyház” – mutatott rá egyházkerületünk vezetője. „Ezzel azokat is sikerülhet elhívunk, akiket eddig hidegen hagyott a pöckölése a Pöcöknek. Most már mindenki érzi, hogy a saját felelőssége, hogy szimbolikusan odébb pöckölje a pöcköt, amit talál, hisz mindenki életében van egy pöcök, ami csak az övé” – tette hozzá. Ekkor könnyű zápor lepte meg az egybegyűlteket. Fülledt volt az idő, jólesett a felfrissülés. Hát, igen, köszönjük meg a Pöcöknek. Ez látszott mindenki szemében. Aztán ahogy jött, tovább is szaladt az eső, ami szintén a Pöcök kegyelme lehetett.

A zarándokok közül többekkel beszélgetésbe elegyedtünk. Az ország legtávolabbi szegleteiből is érkeztek. Hogy miért? A válasz egyszerű, ahogy egy atyafi mondta találóan: „Egyszer látni kell, nem kell látni?” Egy huszonhat gyermekes édesanya sugárzó arccal lelkesedett: „Hajnali kettőkor keltünk, de megérte, én ilyet még nem láttam.”

És csak jöttek és jöttek. Volt, aki a jó vizsgaeredményért, volt, aki a kedvező valutaárfolyamért, más meddőségének szűnéséért járult a Pöcökhöz.

Az Elpöckölésről impozáns emlékkönyvet és naptárt állítottak össze. A kisebbek megszenteltették házi kedvenceiket, gekkóikat, teknőceiket.

Számosan vettek részt a Pöcökkörmeneten, fiúk, lányok, asszonyok, urak. (Nem kritika, de talán több mobil WC-vel készülhettek volna a szervezők... persze ez legyen a legnagyobb baj.)

Pöcökbögrék, pöcökláncok, pöcökszentképek tették színessé a menetet. (*Madonna a Pöcökkel, Szent László Pöcköt talál, Pásztorok a Pöcöknél, A hitetlen asszony és a Pöcök.*)

Nem titkolt álom, hogy a Szentatya is útba ejti majd a Pöcköt, ha újra hazánkba látogat.

A Pöcök Kuratórium újonnan kinevezett elnökének, Hajnalvég Dezsőnek a részéről újra elhangzott az ígéret a két éven belül „nyilvánvalóan felépülő” Pöcök Egyetemről, a „legkülönbözőbb ösztöndíjak rendszeréről, melyek mágnesként fogják a pöcökcampusba berántani a fiatalságot”, és „a várhatóan módfelett gyümölcsöző együttműködésről a Fecni Főiskolával, a Bigyó Intézettel és a Biszbasz Alapítvánnyal”. Az elnök elmondta: „az egyetemhez pöcökfejlesztő és ugyanakkor -kutató kapacitásokat is rendelünk majd 647 milliárd forint értékű mértékben. Valamint Pöcök Alap fog megszületni a napvilágon.”

„A pöcöktagadók most végső vereséget szenvedtek. Az antipöckiánus eretnekek áldozata hiába volt. Most már tisztán látszik, hogy volt értelme a nagy pöcökszakadásnak, mert így legalább elvált a

pöcökség a pöcöktelenségtől!” – tette hozzá Timót atya az esemény zárómiséjén, ahol az anyaszentegyház némely tagjai által nagyon ritkán abuzált gyerekek sérelmeiről hallgattak közösen.

Free Green School

Az erdőn kívül zajlik, csörömpöl és lüktet a „normális”, „rendes”, „épesű”, „megszokott kerékvágásban zajló” élet. Itt meg a kreativitás legelészik az ismeretek mezején, szabadon. Az igazgató gondterhelten üldögél a sátra előtt, haja ezerféle úton törekedik az ég felé: a szabadságot hirdeti. Zakója alatt cannabismintás póló, melyhez vicces nyakkendő kötött, és rövidnadrágot vett. Mezítláb van. Almát majszol. (Hét kilót kell megenni naponta.) A konformistát várja. Ingzsebében olvasószemüveg, tollak, megtekert dzsointok. Szemei szűk résén át tekint a világba.

– Szia, Kamilla, ülj le, vagy maradj állva, ahogy akarsz, nem szólok bele.

– Akkor melyik?

– Dönts!

– Én?

– Igen! Szóval, ez így nem mehet tovább. Itt ezzel a magatartással nem tudunk mit kezdeni, nincsenek rá módszereink. Nincs időnk egy mindent időre elkészítő diákra.

– Bocsánat!

– Nem kell bocsánatot kérned!

– Elnézést!

– Fejezd már be!

– Oké!

– Ez a beszéd! És értsd meg végre, nálunk nincs átlagos tanuló. Nincs sor, nincs ülésrend, nincsenek osztálytermek, nincsenek tanárok és diákok, nincs évfárá, mert nincs évfárá sem. Akinek nem tetszik, elmehet. Érttem?

– Menjek?

– Nem, várjál! Csak így elfogadod? Hát erről beszélek! Nálunk nincs különbség a tanár, a diák, a takarító és az erdei vadak között. Tessék, ülj a helyemre, írj rólam egy feljelentést magadnak, és rúgjál ki!

– Jó!

– Ez az! Kergess el! Vissza a városba! Színemet se lásd! Erről van szó! Te vagy az igazgató! Mi legyen? Menjek?

– Igen!

– Jó, megyek már! Büszke vagyok rád!

– Viszlát! Ez egy rendes iskola! Rendnek kell lenni! Halkan, csendben hagyd el az intézmény területét nagyon gyorsan! Ez egy munkahely, nem bulizni járunk ide.

Sok jó ember

Idén is az Ifjabb Pincér János Művelődési Házban gyűltek össze a fehérgyűlölő feketék, a feketegyűlölő fehérek, a feketegyűlölő feketék, a fehérgyűlölő fehérek, a mindenkit gyűlölő fehérek meg a sárgák. Jelenlétükkel megtisztelték a rendezvényt az *Egy Zöldebb Grönlandért* szeparatistái, a *Suriname Nem Hátrál* mozgalmárai, a *Szüzek Üzbegisztánért* állami gerillinái és a *Nekünk San Marino Az Első* tagjai is. Továbbá a meg kell ölni, aki mást gondol és a meg kell ölni azokat, akik szerint meg kell ölni, aki mást gondol álláspont képviselői, és azok is, akik örülnek, hogy nem dánok: megkezdődött a Rasszisták, Előítéletesek És Soviniszta Világkonferenciája.

A megnyitón új, az emberi méltóságot sértő megnyilvánulások találtak gazdára, majd Lambada Ferenc nyugalmazott okleveles megmondóember közkeletű félreértéseket adott elő. Ezt követően fölösleges és téves következtetéseket vont le, végül lényegtelen témákra tért át, nagy sikerrel.

Ekkor jelentek meg az ellentüntetők, az önmagukat tölgyfának képzelők, azok, akik olyan galamboknak képzelik magukat, akik nem képzelik magukat galamboknak, a férfitestben élő kiugrott transzapácák, a csillárnak született nők, az Ikrek tulajdonságaival rendelkező Halak Nyilas aszcendenssel, a keletnordvég lelkű, a nyugatsvéd és a japántudatú feminin kanrozmáemberek, a kisfiútestű vietnámi kamasz lányok, akik lengyel szénbányásznak szeretnek

öltözni, és az olyan látensek, akik aszexuálisan skizoid lélekkel élnek egy öngyűlölő, enyhén szadomazochista fotel mögött.

Valamint Jézus Krisztus, aki közvetíteni próbál a két csoport között.

Az érvrendszerek kölcsönös ismertetése jelenleg is zajlik.

Később jelentkezünk.

HÉTKÖZNAPI MINIATÚRÖK

Nagyszerű befektetés

– Mi csupán nagyszerű befektetést látunk az üzletben. Nyugodjanak meg! – kezdte az egyik, egy ilyen hórihorgas, szemüveges, málészájú gyerek.

Nagy balhé volt. Botrány a köbön. Ott volt a fél város. Az újság is. Nem volt mese. Valamit oda kellett böfögniük. Sokan eljöttek, annyian voltunk, mint az oroszok. Jól szabott öltönyökben feszítettek a pult mögött, de nekem azért feltűnt egy alvadt vérpötty a málészájú cipőjén, meg pár zsírfolt a nyakkendőjén. Feltűnt, mondom, de nem tulajdonítottam neki túl nagy jelentőséget.

– Az eladók maradnak. Kiváló szakemberek. A korábbi tulajdonos tanácsadóként segíti a munkánkat.

Így. Aztán meg, hogy:

– Ez a változás nagy lehetőség. Például új kisállatkákkal színesedik a paletta.

Ennyit tudtak kinyögni.

Ekkor vettem észre pár húsköpőlegyet fölöttük. Jó, hát végül is nincs ebben semmi. Hentesek. Nehogy már ezen lepődjek meg. És ekkor én következtem, mert kérdezhettek a dolgozók is:

– Jó napot kívánok! Köszönöm a lehetőséget, meg minden! Azt szeretném kérdezni, mert jó lenne most már tisztázni, hogy mik a szándékaik. Itt már olyan hírek terjednek, hogy önök húsdarálót, pörzsölőt, taglózót, nyúzókéseket meg, mit tudom én, mit, csontfűrészket vittek a gazdasági bejáraton keresztül az üzletbe tegnap éjjel. Állítólag.

Fényképek is keringenek már a neten. Csak ezért kérdezem, hogy kell-e tartanunk bármitől? Jogosak-e a félelmek, mert, ugye, önök húsboltokat üzemeltetnek, meg szőrmét is árulnak. Mi lesz itt? Fognak változtatni?

– NEM! – mondták.

Aztán megköszönték, hogy ilyen sokan eljöttek, és vége is volt a tájékoztatónak.

Na, de ki emlékszik már erre, mikor rendel egy véres hurkát, penészes műbeleset, japán táncoló egérből, vagy egy tépett tengerimalachúsos szendvicset.

Nem?

Testvértelépülés

Múlt hét végén érkeztek városunkba távoli testvértelépülésünk, Tokió képviselői. Osztályunk krizantémából ökröt, almából biciklit készített a testvéri nép tiszteletére. Lopótökből mustköpő Gésát, krumpliból Pokémonokat, csülökből a Fudzsit faragtuk ki a részükre, és ráadásul a *János vitézt* is megrajzoltuk mangastílusban. Mindezt nagy örömmel nyugtázták, hosszan fotózták, és meg is dicsérték nekünk a tolmácsok útján rokonaink, akik nagyon picikék voltak, és a szemük meg keskeny, de a tanárnő azt mondta, ezt ne írjam bele. Egyébként hoztak ajándékba pár legújabb Nintendót, többek között.

Az esti gálaműsoron felszólalt a Nemzet Igazát Őrzők Elnöke, aki egyben az Imreneumért Felelős Biztos és a Pöcök Kuratórium vezetője is, Hajnalvég Dezső. „Igazunk van, de hogy a továbbiakban is igazunk legyen, őriznünk kell az igazságunkat, amihez nem kevés erő kell, valamint foggal és körömmel hozzáállás a kérdés megközelítéséhez.” Így fogalmazott.

Lényeglátóan hozzáfűzte ugyanakkor, hogy „...stratégiai fontosságú közös genetikájú tatamin álló kölcsönösségen alapulunk. Bár a világ legmagányosabb népei vagyunk, jól látszik, hogy mégsem vagyunk egyedül a vártán, Dévénytől Tokióig járunk kéz a kézben, hisz az önök csodálatos országa olyan messze van tőlünk, hogy közelebb már nem is lehetne.”

És még azt is mondta: „Nem véletlen, hanem egyértelmű, a japán betűk 79 fokkal elforgatott rovásírt betűk, nyugodtan nézzenek utána.”

Később szarvasbögés-karaoke volt a program, így vendégeink otthon érezhették magukat, hisz itthon voltak. Aztán megcsodálhatták a Kutyaház-szépségverseny első három helyezést elért pályaműveit is, mi pedig a pagodaépítkezésből kaptunk ízelítőt.

Ezt megelőzően, korábban, még a nap folyamán, Városunk Borhölgyei kimonót öltöttek, és lőterükön bemutatták, ahogy allegorikus alakokra, a Zsírra, a Cukorra, a Rossz Koleszterinre és a Narancsbőrre volt lehetőség lövéseket leadni mindenkinek. A lőtér egyik melléképületében megcsodálhatták, ahogy tojásokat keltenek ki a hölgyek saját testmelegükkel egy Suzuki Swift hátsó ülésén. Az első csirkék világra jövésének alkalmából a világbékéért vágta hajat városunk fodrásztanulói.

Tapasztalatcserére került sor a samurájok és a böllérek között, bizonyítva ezzel is a két nép közeli barátságát. Jó hangulatú lángos-majd táncolóégérhurka-evő versenyben mérték össze erejüket a böllérek és a szumók. Az eredmény a döntetlen lett. A karatésok néptáncolni, a néptáncosok karatézni tanultak, illetve különböző fogásokat leshettek el egymástól, jobban mondva, kiderült, hogy a két mozgásforma gyökerei teljes mértékben azonosak majdnem. Közös műsorszámot is összeállítottak épp ezért: pusztakezes mezőségi cseréptörőt és somogyi májgeriket is láthattunk. Később, a tábortűznél, meséltek a kamikázékról is. Én nem lennék az.

Aztán húslevesel árasztottuk el őket, ők pedig ramennel kínáltak bennünket, aztán egymás italait is megkóstolták a résztvevők. Mindenkinek nagyon ízlettek a nedűk, de én láttam, hogy bár a magyarok megitták a szakét, és kértek még, barátaink titokban kiköpték a mi pálinkánkat, ami nem szép, lássuk be! Mentségükre

legyen mondva, hogy nyomban feltakarították, mert náluk ez így szokás.

Az esti Bálon jótékonyági kocsonyát sorsoltak ki, a Mangalica Szövetség Főtitkára, Jajfalvy Árpád pedig megtanította testvéreinket limbóhintózni, a nagy hasa dacára. Az ünnepi vacsora záróakkordjaként Kodály Zoltán ehető, pörkölt dió szobrát kínáltuk desszert gyanánt. A Helyi Népdalkör népi csúfolódókat adott elő brácsán és bikacsökön. Felcsendült az „Oláh, oláh, hol a tokány”, a „Minden tót tarajos sül” és a nagy sikerű „Álmomban germánt skalpolgattam” is.

A találkozó végének fénypontját váratlan esemény tette emlékezetessé, megszakítva azt. Alpolgármesterünk harakirivel kedveskedett a vendégeknek, sajnos. Melynek során az általa elfogyasztott, ámde csak félig megemésztett pörkölt a táncparketten végezte. Feltáruló gyomrából pálinkásszaké-tócsák, túrósrétes-morzsalék, dödölle, oldalas, fánkok meg pogácsa, egy intimékszer, memóriakártya, az önkormányzat széfjének kulcsa és sok-sok fröccs került a terem közepére, a kosárlabdapálya kezdőkörébe, ahol a tánc is zajlott korábban.

A későbbiekben kiderült, hogy az alpolgármester tetemes adósságokat halmozott fel, melyek visszafizetésére esélye sem volt, és eltitkolt szeretője is megfenyegette, hogyha kiteregeti a szennyest. Anyukám azt mondta, hogy nem bírta el a nyomást szerinte. Jövőre mi kerekedünk fel Tokió irányába, ha minden igaz. (H. Takács Flóra, 7. b)

Magántüsszentés

Alulírott Századik Gizella magánszemély, otthonomban, hátul, egy kicsit, ha lehet, tüsszentenék. Tisztában vagyok vele, hogy szigorúan tilos. Mégis. Indokaim:

1. Nagyon kell.
2. Nem bírom.
3. Tényleg.

Egyedül vagyok. Egy kabátom és két szoknyám van. Tévém, rádióm, hitelhátralékom, adótartozásom, nemi életem nincs. Fodrászhoz nem járok. Egy liter tej elég nekem egy hétig. Hat évem van a nyugdíjig. Az hetvenkét hónap. Több mint kétezer nap. Majdnem ötvenötezer óra.

Orvosi kezelés alatt nem állok. Lakókörnyezetem rendezett. Munkaviszony-igazolásom csatolva. Nem vagyok irigy. Rendszeresen adok csontvelőt. Betegszabadságon soha nem voltam. Munkahelyemen rám nem volt panasz. Nem tüntetek. Nyílt levelet nem írok, és nem is írok alá. Kutyámat rendszeresen féregtelenítem, macskáimat ivartalanítom. Külföldi rokonaimmal a kapcsolatot nem tartom. Nem vágyom máshová. Én már nem akarom megváltani a világot.

Kibírtam az úgynevezett szocializmust, tartottam magamat a rendszerváltás idején, a zavaros kilencvenes években, a szociálliberális rémálom során, az illiberalizmus nyugodtabb évei alatt. Túrtem. Vártam. Nem adtam fel. Fegyelmeztem magamat.

1987. május hetedikén nem siklattam ki a Szombathely–Pécs gyorsvonatot délután 15 óra 27 perckor Gyékényesnél, és egyetlen tsz-t

sem vittem csődbe. 1993 márciusában nem keveredtem gyanús privatizációs ügyekbe. Olajat sem szőkítettem. 2007 nyarán nem nyúltam le jelentős uniós forrásokat. 2015-ben és 2016-ban sem ügyeskedtem a tao-pénzekkel.

Alázatosan kérem ezért a hatóságot, hogy számomra az engedélyt kiadni szíveskedjék, vagy felgyújtom a picsába az egész hivatalt a retkes, kurva anyjába, mert

ÍGY! TOVÁBB! NEM! LEHET! ÉLNI!!!!

Ki tudja, mikor jönnek az újabb és újabb átbillenési pontok!

Albedó! (FÉNYVISSZÁVERÉSI KÉPESSÉG, HÜLYÉK!)

A budipapírt, a krétát, a szappant, mindent a lányoméknak kell vinni: MINEK ADÓZTAM harmincegy esztendeig, he? Nem rólam van itt most szó, én MINDENT megtermelek. Nem kell NEKEM már SEMMI, de azt előállítom!

Órák óta bolygótémában olvasok! Láttam NEM egy, NEM két táblázatot meg grafikont: ÉS KURVÁRA nagy a baj!

HÉLÓ!

HALLOTTATOK MÁR A SZÁMOKRÓL, BARMOK? Ez sima matek.....

Mi kenyeret nem dobtunk ki!! PARASZTGYEREK voltam, de értelmes! És szép! Mintha az oltárképről estem volna le. OLYAN! Az utcánk földút volt, vízért a kútra jártunk. NEKEM a gép volt a mindenem, húszévesen PANNÓNIA M volt, AMIT MEG TUDTAM SZERELNI! Azt szerelő nem látta!! ERRŐL ENNYIT! Városba kerültem, tizenhárom évesen kollégista lettem. Versenyszerűen sportoltam, súlylökő voltam. LESÉRÜLTEM. Ötször műtötték a térdemet. HAGYJUK!

JÉGSAPKÁK megvannak? Nem kell ahhoz atomtudósnak lenni, ha azok leolvadnak, a tengerszint HÉT (7!!) métert emelkedik. Hadd ne soroljam a városokat, amik így VÍZ ALÁ kerülnek!! (NEM 1, NEM 2!)

Nincs már tanár sem, menekül, aki tud, ötszörös fizetésért inkább pincérkedik, mittomén, KLAGENFURTBAN! És igaza van! Hát mit csináljon? Ebben az országban SEMMINEK nincsen következménye!

Nekem olyan kémiantanárom volt, itt van a fejemben a Mengyelejev! A KOBALT, a RÉZ, az EZÜST: meddig lesz elég? Gondolkodjatok már el!

A FÖLD NEM KÁPTALAN! A piczába! Korlátos a mennyiség FOSZFORBÓL, faszikáim! A szélerőmű megépítéséhez is KURVA sok beton kell ám: honnan lesz? SZÜLTÖK vagy izzadtok? Mikor térül meg? ERRŐL KÉNE BESZÉLGETNÜNK! A napelem sem a földből nő ki! NEM IS AZ UJJUNKBÓL SZOPJUK! HOMOK honnan lesz? Kérdezem. Folyami homok kell, a szaharai nem jó! KURVÁRA NEM! A beton szilárdságát a folyamival lehet biztosítani, az elektromos autó 1 BASZOM NAGY ZSÁKUTCA, csak szólok. NAPELEM: és ha nem süt a nap? Lakik itt egy mérnök, az odaadja az IPM-et, a RUBICON-t, ha kiolvassa, büfé vagyok, ENGEM NEM BASZTOK ÁT!!

Egyetlen leányomék is elköltöznek, mondtam nekik, ha tudtok, menjete, miattam ne maradjatok! MÁR TAVALY KELLETT VOLNA! Én is mennék, ha annyi idős lennék! MÁTÉNAK MÁR OTT (MINDEGY, HOL) KELLETT VOLNA KEZDENIE AZ ÁLTALÁNOST!

BASSZÁTOK MEG záros határidőn belül! OLVAD A TUNDRA! PERMAFROSZT, TOSSZALAK A FALHOZ BENNETEKET! (BOCS, bontottam egy konyakot, MERT!)

NEKEM a csajozással sosem volt gondom, minden ujjamra jutott NŐ, míg meg nem ismertem EGYETLEN, IGAZ FELESÉGEMET! (Akit SOHA nem csaltam meg!) Ha akarok, még ma is DZSESSZESEN tudok kinézni. (511-es LEVIS stb.) Még mindig megnéznek, van libidóm, lezser pasi vagyok, DE NEM VESZEM LEZSERÜL a dolgokat!!!

Sosem voltam PÁRTTAG, nem is leszek!

Nem választ várok, hanem cselekvést! Azt várom el, hogy szálljatok magatokba. Hogy nevezzétek nevén a gyereket: VILÁGVÉGE!

Kipufogócsőbe dugta, ráfázott

Az ötvenhét esztendőös P. Imréhez a Megyeháza parkolójába hívták ki a rendőrséget.

Folytatólagosan, közszemérem ellen elkövetett tevékenység tárgyában, lakossági bejelentésre, intézkedést foganatosítottunk – mondta a kiérkező őrmester, majd hozzáfűzte: Tettét a helyszínen nem ismerte be, nem is tagadta. Későbbi kihallgatása során kijelentette:

Senkinek nem ártottam. Én csak dolgoztam, és megittam a fröccsöket. Oltom a mutert inzulinnal naponta kétszer. Elvettek a beléből tizennégy centit, de tartja magát, le a kalappal, azért nem egy leányálom, nincs jól, na, még a saját főztje se kell neki, én nem tudom, mi lesz. Két marék gyógyszert eszik meg reggel. Nem is mindig tud már megfőzni, olyankor hozok kaját az iskolából, de azt is meghagyja. Mosom a haját, vágom a körmét, felolvasom a gyászjelentéseket. Muszáj, mit csináljak. A betűket nem látja, szürke hályogja végett. Nem engedi magát megműttetni a szemével, őt többször nem metélgetik, azt mondta, így. Három éve még behordta a fát egyedül, most meg így járt. Volt itt valami Kati vagy Ildi az önkormányzattól, hogy kell-e tűzifa, mondtam, egyelőre megoldjuk. Szegény fater hét éve halott. De jobb is így. Egy teát nem tudott megcsinálni magának. Én nem tudom, mi lett volna, ha ő marad itt egyedül. Anyámban olyan erő volt, mikor először műtötték ezzel a koszorúérrel, áthidalót raktak be, háromkor tolták ki a műtőből, ötkor már etette a disznókat. Nem is lehetne igazából egyedül hagyni, elindul, elbucskázik, ott marad. Csoda, hogy még nem történt

baj. Ő nem akar senki nyakán élni, azt mondja. Heten voltak testvérek, de már csak a muter él, meg a Nándi bácsi Ajkán. Szegények voltak, de mindegyiknek szakmát adtak a kezébe a papáék. Más világ volt az. Úgy jobban én is csak úgy hallomásból tudom, sokat meséltek róla. Időseknek járok boltba, gyógyszertárba. Besegítek, fát vágok, füvet nyírok. Amit kell. Nem hazudok. Például a Baba néninél. Megyek a hegybe, permetelek. Állnak mögöttem az öregek, és úgy. Ők már nem tudják a hátukra venni a permetelőt, csak magyaráznak mögöttem, hogy ne úgy, ne annyit, ne oda. Kell hozzájuk egy idegrendszer. Basztatnak végig, aztán a végén nem győznek hálálkodni. Nagybátyámra bejártam füstöt fújni a tüdőgondozóba. Súlyosan értelmi fogyatékos öcsémet én gondozom, etetem, pelenkázom. Más talán tökéletes? Nem én loptam ki a babot a nemzeti érzelmű motorostalálkozó rekordkondérjából. Már elnézést! Nem akarok neveket mondani! Nem vertem agyon senkit egy hajszárítóval tizenegyezer forintért, mert ilyen is van, tudom, olvastam, szörnyű az ember. A bátyámról most ne beszéljünk, vele valóban megromlott a viszony. Most mit mondjak róla? Hatvanhét éves, és még mindig gyűjti a mackósajt papírját. Azt el se mondom, hogy a körmét is gyűjti, mert ez már szerintem pszichiátriai eset. Részegen lökdöste a mutert. Helyretettem. Azóta nem jön. Szégyelli a pofáját. Szégyellje is! Én sem vagyok már fiatal, én már új Stihl fűrészt nem veszek. Buszt vezetett a bátyám. Megöregedett. Olyan igénytelen, be se teszi a fogát hétvégén, úgy elmegy a piacra. Nem ismeri be a szürke hályogját, mutertől örökölte. Valaki azt mondta, több ráfutásos balesete is volt már idén. Ő a profi sofőr, ja. Az Igniszén nem ég a lámpa három éve. Na, mindegy. Régen valahogy a munkahely is más volt. Nem azt mondom, hogy

hiányzik, dehogy mondom, de beültünk egy-egy sörre, beszélgettek az emberek egymással, most inkább megveszi a Lidliben negyedannyiért, és megissza otthon egyedül, nem ül be. Voltam egyszer nős is. Nem sikerült a házasságom. Nem szeretnék többet mondani.

Az ügy lezárultáig a nyomozó hatóság saját, elmélyült munkáját nem kívánja további információk ismertetésével akadályozni – mondta el az őrmester.

Így se jó

Felhúzta a redőnyt.

Aztán inkább lehúzta.

Nem jó.

Befalaztatta.

Mégse.

Új, kisebb ablakot vágatott rá.

Függönyt tett elé.

Elhúzta a függönyt.

Most jó.

Nem jó.

Kell egy redőny.

Lehúzta a redőnyt.

A bolt ajtajában

A

Három izét kért, sört, egy kis rakétát meg egy kiflit akart venni, asszem, de nem volt pénze, és már ivott, mielőtt bejött, éreztem, ahogy magyarul beszélt. Szaga volt. Olyan vevők vannak, komolyan mondom, agyfaszt lehet itt kapni, de tényleg. Jön ide például, hogy hol a KitKat. El lett mondva normális, emberi hangon, hogy ott van, kibassza a szemedet, ne zavarjon, de azért mutassam már meg. Meg elkezd nekem itt arénázni, lobogtatja fél órával később a blokkot, hogy az miért lett felütve, az meg miért annyiba került, nem az volt kiírva. Nem az volt kiírva, mert mást néztél! Odaadja a pénztárcáját, hogy keressem ki az aprót én, nincs nála a szemüvege. Aztán megvádol, hogy kiloptam egy ötszázast! Milyen emberek vannak, de tényleg! Meg hogy miért ennyibe kerül. Ne velem kiabáljon uram, mondom neki. Ott a sör külön, de megbontja az egész csomagot, tépi, cibálja bazdmeg a fóliát, aztán kivessz egyet, megissza az ajtóban, a göngyöleget meg ott hagyja a párkányon. A másik belebújik, komolyan, a hűtőbe, mert csak a hátsó sorban elég hideg neki a kóla, hagyjuk már. Na, ez meg itt, izé, azt mondja, holnap megadja. Dehogy adja. Ezt meg is mondtam neki egy az egyben, szemtől szembe, mire pampogni kezdett, meg hadonászott itt nekem, mondom, hülye vagy, bazdmeg? Leverte a Hubba Bubbákat. Akkor jött az Attila, hogy segítsen, mert hívtam, de nem bántotta. Most meg itt, izé, naponta lebegteti a veseröntgenjét, meg hogy

fogimplantátum, előadja itt a hattyúk halálát, izé, bazmeg, röhej, kabaré. Ez nem normális, de tölleg.

B

Kávét vett, egy üveg konyakot, konkrétan, azt hiszem, meg úgy egy fél kiló kenyeret vagy zsemlet, talán. Nem tudom pontosan, mert én oldalt álltam, a Haribók mögött, takarásban, nem is arra figyeltem. Tudják, mi mindenre kell itt egyszerre tekintettel lenni? Elképesztő szituációk adódnak. Ott egy nyugdíjas tökölődik a konzerveknél, egy anyuka elakad a babakocsival. Ki segítsen? Hát persze hogy én, mert momentán biztos ráérek. Az Attila ráér, időmilliomos vagyok, nem? Aztán tegyem már fel a karácsonyi fényeket, baszni rá, hogy még csak október vége van, közben megjött az áru, ott áll a rámpán, nyissam már ki a hátsó ajtót. A focis matricákat is én mutassam meg. Ki más? Minek kell egy ekkora szar kis boltban újságot is árulni effektíve? Ott állnak előtte, elakadnak, feltorlódik a sor. Fogdossa a zsemlet, gyakorlatilag szétbasz az ideg. Becsipog, jön a duma, hogy platina van a koponyájában, azért, zsebében meg ott figyel a literes Finlandia meg a nyolc darab Balaton szelet. Hihetetlen. A kutyáját odaköti a rácshoz, nem mer bejönni az anyuka a gyerekekkel, van az ilyennek lelkiivilága? Most őszintén? A lényeg a lényeg, a tízezres szerintem a pénztárból került hozzá, kikapta onnét saját kezűleg. Szólt a Szandra, hogy gyere már, Ati, baszod, levág a nindzsa, azt mondja, ennél kard van, vagy mi a faszom, mondom, azt katanának mondják, Szandra, de mindegy. Igazolt sportoló voltam, küzdősportokat űztem, tékvandó országos tizenhetedik, satöbbi, hadd ne soroljam. Csinálnám én ma is, csak a porc effektíve levált, műteni kéne, de nem engedem, öreg vagyok én

már bohócnak, gyakorlatilag. Intézkedésem abszolúte törvényesen zajlott. Szerintem nem tört el a bordája, beszorult a levegő, vagy ha effektíve esetleg megrepedt, akkor az jóval később történhetett, az üzlet előtt, de én ott már nem voltam akkor ott.

C

Három darab kiflit, egy csomag kávé és két alkoholmentes sört szerettem volna vásárolni. A fizetés során azt tapasztaltam, hogy csak tízezerem van. Erről a pénztárost is tájékoztattam, aki erre közölte velem, hogy nem tud visszaadni számomra. Tudomására hoztam, hogy holnap behozom, itt lakom a közelben, nemrég költöztem. Mire ő ingerülten annak a véleményének adott hangot, hogy azt mondja: úgyse hozod be. Én kitartottam álláspontom mellett, miszerint: de, behozom. Ekkor, ezzel egy időben, körülbelül, a biztonsági őr nekem esett. A földön is rugdosott. Három bordám eltört, nyolc napon túli sérüléseket szereztem. Mit csináljak? Olasz volt az ükanyám. Mindenhol cigánynak néznek.

Szólni kéne

Nem az óra ébresztette. Mindig ilyen volt. („Felhúzom az agyamat.”)

Magától ébredt. Felkelt. Felöltözött. Vécére ment. Fogat mosott. Felfújta az arcát. Borotválkozott. (Az apjától látta így). Kávézott. Cigizett. Reggelit sosem evett.

Bevette a vérnyomásgyógyszereit.

Elindult.

Negyvenegy perc busszal, és onnét még huszonhárom perc gyalog.

A buszmegálló pont egy cigi. Elszívta. Odaért. Jött a busz. Felszállt. Szólni kéne. Ma már szólni kéne. Két ember munkája ugyanazért a pénzért. Hét éve nem emeltek. Akkor is alig. Szólni kell!

Átment arra az átképzésre is. Akkor sem emeltek.

Megérkezett. Leszállt. Elsétált a műhelyig.

Bement a főkapun. Nyitotta volna a műhelyajtót, akkor szólt neki a Portás Bandi: „Ne haragudj, Jóska, de te három éve nyugdíjas vagy!”

Hazasietett. Gyorsan átöltözött.

A szomszédok talán észre sem vették.

Jingle Bells

Reggelre már be-befagytak a pocsolyák. Az ablaküvegeken jégvirágok jelentek meg. Nyáron nem volt semmi gond. Még az ősz is legördült, de ez már „nem fehér embernek való”.

A sétálóutcán forralt bor és mandarin illata. Bugyuta karácsonyi dallamok halkultak-hangosodtak, ahogy nyitódtak-csukódtak az üzletajtók. Kocsisorok kígyóztak a Pláza felé. (Évről évre egyre korábban kezdődik az őrület.)

Látszott, hogy megtaposta az élet, és az is, hogy egész jól bírta. (Erős szervezet, mondják az alkeszre, ha ötven fölött még életben van.) Ingóságait biztonságba helyezte, melyek álltak az alábbiakból: botok, egy színehagyott schölleres napernyő, egy szőrehullt keverék kutya („Rambó”), tejfölös vödrök, redőnygurtai (a kutya póráza), a kutya vizestálja, egy bevásárlókocsi, műanyag evőeszközök (a villa két foka kitörve), egy zsákban színes ruhagombóc, egy egykor fehér paplan, egy barna pokróc, madzagdarabok, pár kétszázas egy befőttesüvegben, hegedűtok (üres), matrac (lyukas). Kopott pólók: a borfesztiválos, a gólyatáboros és az AC/DC-s (Tour '79). Meg egy diploma, vegyészmérnöki, amit a személyivel együtt kellett mutogatnia a Mambóban, mert a fiatalok nem hitték el, hogy az övé. Az idősebbek emlékeztek, hogy jó családból származik, egyetemre járt. A szülei orvosok voltak. Az anyja a kettős belen dolgozott, az apja sebész volt. Autóbalesetben haltak meg Villachnál. Ha még élnének, bele is halnának, ha látnák, hova jutott a fiuk.

„Téli Hadművelet.” Évek óta így csinálta. Nagyjából be tudta lőni, mit kell elkövetnie, hogy annyi időre vigyék be, amennyire szeretné. Némi közszemérem, egy kis garázdaság: egy-két hónap. „Márciustól plein air vagyok, bazdmeg!”

Gondolta, idén meggyorsítja a dolgot. Odament a rendőrhöz. A Tomihoz. Osztálytársa volt. Az osztály fele külföldön van, nem is tervezik, hogy hazajönnének, már csak ők ketten vannak a városban. Annak idején a Tomi róla leste le a kémiát, a fizikát, „írd és mondd, mindent”. A másik rendőrgyereket még nem ismerte. A sétálóutca végén ültek a rendőrkocsiban. Úgy állt rajtuk a pisztoly, mintha játékból vették volna fel iskolai farsangra.

– Vigyetek be!

– Dehogy viszünk! Menj már innét, nyeresben vagyok – mondta Tomi.

„A telefonjukat basztatták, érted, játszottak, nyomogatták azt a szart, valami lövöldözős játékkal.” Nem adta fel, folytatta.

– Na, mondjuk, elvettem a pisztolyodat, jegyzőkönyv, beviszel, mit variálsz, Tomi! Tomi!

– Nem!

– Ne raboljuk egymás idejét, Tomi! Mondjuk azt, hogy inzultáltam a közeget, mit tudom én, szétbasztam a szirénát.

– Haladj innen, Sógun, menjél, ballagj tovább, menjél el!

Elindult. Visszafordult. Hirtelen ötlet. Nekifutott. Felugrott. „Szálltam, mint a győzelmi zászló.” Még egy vigyorra is volt ideje közben. Csukafejes a szélvédőbe.

– Hát ez hülye, eztnemhiszemel! – nézett fel a telefonjából, üvegszilánkokat söprögetve az egyenruhájáról, a volt osztálytárs.

– Na, gyere! – mondták szinte egyszerre, és kattant a bilincs.

– Végre, bazdmeg, lehet veled tárgyalni, Tomikám! – mondta Sógun, már a hátsó ülésen, rózsás hangulatban.

Rambó egy ideig még futott utánuk, aztán rájött, most egy időre megint eltűnik a gazda. Hideg volt az úton. Arcukba csapott a jeges szél. Kicsit vérzett a feje is, de sikerült!

Nem jó egyedül karácsonyozni.

Horgászatból jött haza. Azt hitte, elfelejtették. Nem bánta. Nem akart ő ünnepelni. Mit lehet ezen ünnepelni? Sőt! Megtiltotta!

Mit kellene ezen ünnepelni? Hogy az a sok terv nem valósult meg? Hogy el kellett adni, hogy nem tudtuk megvenni, hogy félbemaradt, hogy el se kezdtük? Hogy 870 a gamma gt?

Nem hallgattak rá. Megszervezték.

Meglátta őket. Mindenki eljött. Katonatársak. Kollégák. Rokonok.

Még a Kati is, a nővére. Hét és fél éve nem beszéltek. Meg voltak egymásra sértődve. Mert nem jött el a Manyi mama temetésére, de a torba odapofátlankodott, és még neki állt feljebb. Aztán a Facebook-csoportban nem lájkolta a mama sírját, és nem is adott bele a síremlékbe. Meg mikor vitt neki egy vödör barackot, meg se köszönte. És a vödröt se adta vissza.

És most itt áll a kurvája! Van pofája. Képes volt idejönni. Hogy a pics...

Szívéhez kapott. Először azt hitték, vicc. Meg akarja úszni.

Ez komoly. Jöttek rá. Másfél órán át próbálták újraéleszteni. Sikertelenül.

Sosem szerette a meglepetéseket.

Félreértés

A Kőműves Sanyi elkészült. Évekig tartott, de most kész van. Végre.

A megrendelő, a Kambodzsai Jani bá' hüledezve nézi az eredményt.

– Dehát, dehát, mi csak egy olyan kis picsányi nyári konyhát szerettünk volna, ahol nyaranta tudok egy-egy fasza kis lecsót... vagy ahol a... a kukoricát meg lehet főzni. Te meg, baszod, Sanyi, iderittyentesz egy bazilikát?

– Megszaladt.

– Megszaladt?

– Meg.

– Hát ezt nem hiszem el.

– Most akkor mi legyen, főnököm?

Féreghizlalda

A Féreg- és Rovarhizlaldában dolgoztam ekkoriban. A városban csak úgy hívtuk a telepet, hogy Dzsuraszík Park.

Nagy ólakban mindenféle féreg meg bogár csúszott-mászott. Ilyen vegyszermentes gezemicékkal hizlaltunk. Aztán mikor elérték a vágósúlyukat, bolygótudatos éttermeknek értékesítettük Nyugatra. Vagy hát nem mi, de oda lettek eladva. Állítólag ott ették és vették ezt a szart, mint a cukrot. A Csatári Sárít is szponzoráltuk egy darabig, aztán összevesztek a főnökök az apjával, nem tudom, min.

Jó munkahely volt, nem mondom, de szondáztattak alkoholilag, szűrőpróbaszerűen, elég nagy volt a fluktuáció. Ki bírta volna józanul a hetvenkilós zsákhordóbogár etetését meg a rövidhátúparánykérészkolbász-füstölést? Én megúsztam. Meg ismertem is a Szondáztató Ferikét, engem nem basztatott, az apjával együtt voltam katona.

A mama, az, mondjuk elhidegült tőlem. Féregszagod van, menj innét, azt mondta. Úgyhogy inkább ültem a Mambóban, és ittam. Na, de nem ez a lényeg.

A cég valami araboké volt, meg dél-koreai pénz is volt benne, mit tudom én, hozzánk egy angol faszi szokott jönni, vagy ír, fasz tudja, a rendszáma nem volt magyar, az biztos.

Volt pár munkahelyi baleset, de nem volt vészes. A Köbüki Gyulának harapta le az egyik dög a kezét csuklóból, de már jobban van.

Leszállékolták. Még jól is járt, nagyobb nyugdíja van, mint amekkora fizetése volt állítólag. Nem tudom.

Lehetett volna még menni a hűtőházba, ahol a jég szétbassza az ember ízületeit, akkor már inkább a Dzsuraszík. A pótlékok is jobbak, és, mondom, a baleset is ritka.

Aztán egy szép napon, képzeljétek el, megszökött egy óriásira nőtt légyölő pókszázlábú. Hogy lett akkora? Túletettük, túlinjekcióztuk? A szteroidtól, amit titokban kaptak ezek? Mert kaptak. Különbén hogy nőttek volna ekkorára? Rosseb tudja.

Megszökött. A víztornyot kettéharapta, mint a nápolyit, a polgármesteri hivatalt széttaposta, mint egy svábbogarat, a tévétornyot fogpiszkálónak tűzte a szájába, vagy szájszervébe, vagy hova. A karácsonyi fények rátekeredtek. Egy mozdulattal felemelte és elhajította a szeszfőzdét. Kihörpintette a Csónakázó-tavat. Szétrúgta a Copacabana Szoláriumot, a Cézár Kutyakozmetikát, a 100 Forintos Boltot, a Sanghaj Kínai Büfét (ott volt régen a Hörpintő). A tévéstábok közvetítőkocsijai száraz levelekként ropogtak a talpa alatt.

Próbálták megfékezni. Felvonult a katonaság, kiszállt a rendőrség, szemébe világítottak a polgárőrök, permetező helikopterekről szórtak rá rovarölőt a katasztrófavédelmisek. Az egyik gép beleakadt a szemébe, de kipislogta. Kombájnokkal próbálták ledarálni hatalmas lábait, de csak megcsiklandozták.

Aztán vágtatott volna tovább, száz lábán, jó gyorsan. Fel a fővárosba. Be az ENSZ-be. Ki a világűrbe. Ha nem kapott volna be engem is a nagy szájába, a műhellyemmel együtt, de bekapott. Szeretek ekecselni, ezeregy marha szerencse, hogy pont a műhelyben voltam épp. Hegesztettem egy hússzor negyvenszer nyolcvanas hatalmas

vágóeszközt, kivágtam magamat a hasán, aztán elvágtam a testét
nyolcszor nyolc darabba, csak úgy fröcsögött, ejha!

Hogy szökhetett ki ez a fránya? Pedig három biztonsági kapu is van,
meg egy kerítés, sorompók. Nem értem. Nem tudom.

Azóta jobban vigyáznak a kapuknál.

Aludjatok most már, kis mukik, mama is alszik, papa is álmos,
holnap jön értetek anyátok!

Gyász

Temető. Kodakszín délután. Koporsó halad lassan maroknyi gyásznép amőbájának közepén. Sírkövek: a halál fogsora. Fonnyadt koszorúk egy friss hanton. („Gyuszika élt két évet.”) Kisírt szemek. Könnyáztatta, gyúrt zsebkendők. A mély fájdalom, a habkönnyű megrendültség és a közöny apró, koncentrikus körei. Az idősebbek kis székecskéken az árnyékban. Ki lesz a következő? Egymást méricskélük.

A menet megérkezik a végállomásra, a gödörhöz. A sírásók a koszorúkkal birkóznak. A recsegő hangszórókból szentimentális dalocska szivárog. Kutyaugatás. Traktor küzd egy közeli dombon. Fűnyírás zaja (ki ez a barom?). Megszólal egy csengőhang („Guszt, bazdmeg, vegyé’ fel, Guszt, bazdmeg, vegyé’ fel!”). A borzas szakállú pap kántálja az utolsó imát. („Ő nem halt meg, csak alszik.”) Befejezi. Eresztenék a koporsót a mélybe. Mocorgás. Mi ez? Mi ez? Kaparászás. Nyílik a doboz: fekete kosztümjében felül a halott. (Nincs ez leszögezve?)

– Na, idetoltátok a pofátokat? Mondtam, hogy engem szecs-kázzatok le, és szórjatok a tyúk-ok elé – kezdi az elhunyt, Vihar Jolán, ruháját porolva, kissé kásásan. Moraj a gyásznépben.

Múlt héten halt meg, de nem látszik rajta, letagadhatná. Nem szenvedett sokat. Két napot volt kórházban. Valaki felzokog. Női hang. A lánya?

– Ne sírj, Bubu, éltem eleget, meg dolgoztam is. Nem úgy, mint most van. Na, például van az a Bea. A Mariska néniék házá-t vették meg.

Bejár néha, de főleg otthonról dolgozik. Én nem is értem, régen ilyen nem volt. Sokfelé takarítottam. Az Ifjabb Pincérben. A Dzsuraszokban, a Hörpintőben (ahol most a Sanghaj van). Könnyű sehol nem volt. Nem azt mondom. Súroltam, vixeltem, suvickoltam, szidoloztam, hipóztam, meg mit tudom én. Adjatok egy cigit, de ne mentolosat!

Adnak. Rágyújt. (Szájában a kék szofi mint rigó csőrében a giliszta.)

– Takarítottam kórházban is. Kevés volt a nővér. Első anyósom mindig azt mondta, hogy nem látom meg a munkát. Mert a munka szép testet nevel. Tizenhét évig nem beszéltünk. Egy fedél alatt éltünk, mégsem. Két anyósom volt meg egy bónusz. Nem kívánom senkinek. Valami pia nincs?

Van.

Kap.

Meghúzza.

– Kösz! A Domestos előtt is volt ám élet. Nem csak szórófejes Ciff-fel lehet dolgozni. Rozsda ellen jó az ecet meg a szódabikarbóna. Bőrhuzatra glicerinnel rá lehet menni. Kávészacc jó a hűtőbe, súrolni. Dugulásra is jó! A krumplihéjat le kell forrázni, leszűrni, és akkor lehet vele ablakot pucolni. Ecettel neki lehet menni a fabútornak, a citromlével a távirányítót, kilincset áttörölni. Ahol én dolgoztam, ott ragyogott minden, mint a Szaros Pista, a parketta, a tűzhely, a kád, a mosdó, a csempe. Főnökség? Azt hagyjuk. Nekem ne játsszák meg magukat. Azért, mert neki több iskolája van? Hova szarjak? Nehogy azt higgye, hogy ő attól több. A pénzért az anyját is. Aztán minek? Mindegy. Minden ember más, ezt el kell fogadni. Ott volt a Fóliás Mari. Meghalt tüdőrákban, aztán nem is dohányzott soha. Mégis. A végén elment a haja a sugártól. Az a nagy, göndör haja. A szomszédom volt a

Mari. Az apjáéknak malmaik voltak, méheseik, lovaik, minden. Semmi nem maradt. Volt egy húga. Az több faszt fogott, mint kilincset. Most mi van? A Mari mondta így. Na, elég az hozzá, korán meghalt a férje. Nem ment férjhez újra. A gyerekek nem engedték. Úgy mesélte a Mari, azt mondja, mondtam neki, vigyázz, István, megbasz az áram, azt mondja, dehogy basz, mondom, de: hát, megbaszta. Így halt meg. Szerettem. Szegény. Volt itthon úgy egy három hete a fia, az Isti. Átjött. Azt mondja, jól megy neki. Tiszta apja, úgy formára, de a szeme az anyjáé. Egy cégnél van, mit tudom én, mit, valami szarokat gyártanak számítógépekhez, de ő irodán van. Már ki is nézte az Audit. Be van jelentve. Nagy nettója van. Hála istennek. Na, örülök, hogy eljöttetek, vigyázzatok magatokra. Ne veszekedjetek ám! Jó volt veletek. Ezt még el kellett mondanom, ez bennem maradt, hülyén haltatok volna meg, ha nem mondom el. Na, csókoltatlak benneteket! A főnökség meg kinyalhatta a seggemet szüretkor!

Zavarodott taps. Most már többen sírnak. Folytatná, de szót kér még valaki. Kiásta magát. Az első férj. Mutatja, hogy ő is inna. Kap. Belekortyol. Fele mellé megy, mert nagyjából már elrohadt. De jólesik neki. Azt mondja: szilva!

– Nem lett volna baj, én, míg nem hívtak be katonának, nem is ittam. Huszonnégy évesen borotválkoztam először. Hatvanöt kilóval nősültem. Három évig voltam a seregben.

– Ne magyarázz, ittál te mindig! Csak egy ideig jól állt – szól oda Jolán.

– Nem, nem, komolyan!

– Beszélni azt tudtál, ezért nem kellett dolgoznod. Ezért léptél be a pártba is. Ott csak inni kellett meg beszélni. Hiszen ez volt a baj. A

szesz vitt a sírba. Remegtél már a végén. Sálát kötöttél a kezedre, úgy ittrad az első négy decit, hogy ne lotyogjon ki a bor.

– Nem tudom cáfolni. De te meg viszont azzal foglalkoztál, Jolán, ne haragudj, hogy mit szól a falu, mert a falu az figyel, ki hova megy be, honnét jön ki, kit kivel láttak. Én otthon egyedül nem ittam, és rengeteget tettünk ezért az országért, megbocsáss, ezt ne feledd! Felépítettük a romokból, a szarból. Iparosítottunk.

– Ki iparosított? Te? Na, ne fárasszá! Irodán üdögeltél.

– Nem lehet mindenki fizikai dolgozó, Joli!

– Ne Jolizz!

– De Joli...

– Ne!

– Igenis, mindenkinek volt munkája. Ingyenes volt az egészségügy.

– Blablabla. Semmit nem változtál.

– Az esküvőnk azért szép volt, nem? – kérdi az első férj lemondóan, és inkább visszadől a sírba.

Újabb hozzászóló emelkedik. A harmadik. Ő csak élettárs volt. Nem a papíron múlik. Rajta még van némi hús.

– Mit mondhatnék? Mi ezeket a magasfeszültségű vezetékeket cseréltük, bármikor jöhetett ellenőrzés. Árammal dolgoztunk. Nem lehetett bohóckodni. Málnáztunk. Nekem is volt egy első feleségem. Vele se jött össze, veled se volt közös gyerekünk, de én a Lacikáékat sajátjaimként...

– Tudom én azt, Ernő!

– Segítettük egymást. Szegény papa alzheimeres lett...

– Igen...

– Akkor még nem tudtuk, hogy ezt így mondják. Hetente háromszor hoztuk vissza az erdőből. Elindult, toronyiránt, azt se tudta, hol van. Nem lehetett egyedül hagyni. Hát, felgyújtja a házat, vagy bárkit beenged. De mi összefogtunk, segítettük egymást.

– Így volt, mert...

Most a második férj kotyog bele. Időközben ő is előmászott. Tátogó koponya.

– Nem akarok beleszólni, de ha már. Én teherautón voltam. Az volt a baj, hogy te folyton variáltál, Jolánom. Pedig én mindent, amit el lehet képzelni, mindent biztosítottam. Tizenegyezer kilométerem megvolt per hó. Csak hát féltékeny voltál a semmire. Úton voltam, nem máshoz jártam.

– Nana! Most már tényleg nem kéne hazudnod!

– Nem hazudok. Mindegy, most már nem érdemes azon gondolkodni, hogy mi lett volna, ha. Azért nem kell elválni.

– Én nem akartam, hogy a gyerekeim feszültségben legyenek állandóan, nekik akartam, hogy nekik jobb legyen...

– Mi az, hogy jobb a gyerekeknek? A gyerek az alkalmazkodik, Jolánom.

– Nem vagyok a Jolánod!

– Azt volt a baj, hogy mindent megkaptak. El lettek kaptva, nagyon el lettek kaptva! Emlékszem, egyszer megyek haza, hát magában eszik a szalámit, és...

– A nővéredről mesélj inkább, aki fagyállóval itatta a férjét meg az anyósát. Még koccintottak is. Úgy itták meg. Utána börtönbe zárták. Na?

– Mondom, hagyjuk, hát nem mindegy most már? Boldogok voltunk, két disznót vágtunk minden éven. Lett autónk is. Emlékszel?

– Igen, állandóan azt szerelted, az jó sose volt.

– Szerettem. Megbízható volt. Az engem soha nem hagyott cserben.

– El se indult, mert...

– Dehogysis! Egy Schaffhausen volt. Nem ez volt a baj. Mert, ugye, ő az anyósa főztjét nem eszi meg. Anyám úgy halt meg, hogy lenyelte a nyelvét. Elvittétek a mikrómat is. Nem szóltam. Szóltam? Nem szóltam egy kurva szót se! Én nem is dohányoztam. Este egy-két szálát. Napközben nem is hiányzott. És mikor gyerek lett, eladtam a motrot, a nagyot, a Jávát, nem lehet játszani azzal már olyankor... jó, a Szimszont megtartottam, tény.

– Hát, Janó, kurvára nem így volt. Emlékezz arra a cirkuszra a bíróságon, mikor a válóper...

A koponya nem bírja tovább, üres száját csattogtatva Jolánnak ugrik, arcába harap. Az élettárs, a jó Ernő, védi a nőt. Az első férj is beszáll. Mire a sírásók püfölni kezdik őket. Nem sietnek. Határozottan serénykednek.

Az eső is rákezd. Zápor suhint a hátukra nagyokat.

Belehúznak.

Vége.

Mozdulatlanok a holtak. Szótlan a gyásznép.

Látjátok, testvérek, motyogja a pap.

Tartalom

APOKRIFEK

Abból a gyümölcsből

Buddha és a borbély

Arról, hogy ki mit lát

Buddha és a másik Buddha

Mi a nehéz, mi a könnyű, mi van a végső igazsággal

A szél, az észak meg a kulcs

Buddha és a tanítvány

Alkony

BÖLCSEK

Balasztész

Julius Voinicus

France Fromage

Thomas Smile

Ferdinand Nietzsche

Karx Marl

Kovács Gyula Imre

John Everything

MŰVÉSZETI BAGATELLEK

Estélyi Márta

Lehull a lepel

Több mint katarzis

Art Bistro and More

Pablo katonái

Mozgó Nézőtér

A Maestro

Ha

TÖRTÉNELMI ANZIKSZOK

A király és az univerzum

A katica

A XX. század

Mátyás és a gyerekek

Csermanek és a róka

A Nagy Kormányos és a kultúra

Tévedés

Középkort!

Figurák Tavasza

Dióhéjban

Mázli

mindent a SZÁDBÓL

Hobbigulag

Az első csók

Üzenetek

Konyec

STÍLUSGYAKORLATOK

Válaszoljon!

A Tisza szól

Apró

Turisztán

Talányok

Új KRESZ

Kirándulás

Féltem ettől a könyvtől

Első Teljes Magyar Akadémiai Nagyszótár (I–CXCIX. kötet)

KIS SZÍNESEK

Vadászat

A rovarivó

„Tizennégy szúrással”

Imreneum

A messiás

Ízgyilkosságok

A vita

A Pöcök

Free Green School

Sok jó ember

HÉTKÖZNAPI MINIATÚRÖK

Nagyszerű befektetés

Testvértelepülés

Magántüszentés

Bolygónk!

Kipufogócsőbe dugta, ráfázott

Így se jó

A bolt ajtajában

Szólni kéne

Jingle Bells

60

Félreértés

Féreghizlalda

Gyász

eKönyv

Forgalmazza:

eKönyv Magyarország Kft.

www.ekonyv.hu

Felhasznált betűtípusok

Noto Emoji – SIL Open Font License

Noto Serif – Apache License 2.0

Petrona – Apache License 2.0